

Svetlo na konci tunela – ale so 7 km „pomlčkou“

Svetlo na konci tunela – ale medzi portálmi je ešte cca 7 km surového prerazeneho tunela.

Po mimoriadnom kontrolnom dni 26. augusta na ostro sledovanej stavbe tunela Višňové – Dubná skala je o kúsok jasnejšie: po dlhej pauze sa práce znovu rozbehli a známy je termín: sprejazdnenie do konca roka 2023. Celý úsek D1 má 13,5 km, vrátane téměř 7,5 km tunela popod vrch Hoblík a hodnota diela je 254 835 881 € bez DPH.

Od mája stavia tunel a súvisiace mosty na úseku Lietavská Lúčka – Višňové skupina dodávateľov SKANSKA – VIŠŇOVÉ. Momentálne realizuje (z oboch strán, Višňové i Dub. skala) reprofiliáciu

primárneho ostenia a betonáž základových pásov. Na stavbe sa ďalej o.i. realizujú skúšobné pilóty, odvodnenie staveniska, dokončovacie práce na mostných pilieroch (úsek má 8 mostov, najdlhšie z nich majú 947 a 585 metrov).

Na kontrolnom dni sa zúčastnila aj predsedníčka ŽSK E. Jurinová a primátor Žiliny P. Fiabáne. Na úvod bola posvätená socha sv. Barbory, patrónky baníkov a tunelárov, a umiestnená nad západný portál tunela vo Višňovom.

Na stavenisku je teraz viac ako 400 špecialistov a desiatky kusov techniky, a to tak vo Višňovom ako aj

na Dubnej skale. V plnej prevádzke ich má byť až do 600.

„V tuneli Višňové pokračujeme v sanácii primárneho ostenia a začíname s betonážou pätiiek na bočných stranách tunelových rúr: Práce prebiehajú aj na všetkých mostoch vrátane tých, ktoré predchádzajúci zhotoviteľ vôbec nezačal stavať. Termín dokončenia je veľmi náročný, ale vďaka dobrej spolupráci s investorom sa nám darí riešiť aj nečakané problémy, takže verím, že dielo odovzdáme v dohodnutom termíne a kvalite,“ hovorí Ivan Dimitrov, člen predstavenstva Skanska SK. Juraj Tlapa, generálny riaditeľ Národnej diaľničnej spoločnosti, dodáva: „Doterajší priebeh výstavby ma presvedčuje, že termín dokončenia je reálny.“

Ako povedal pre MNI Dimitrov, na Dub. skale sú teraz nasadené tri „vozíky“ pre betonáž sekundárneho ostenia. „Musíme tam riešiť určité technické problémy, ktoré súvisia s predchádzajúcim zhotoviteľom, ale musíme sa s tým vysporiadať. Robíme na oboch tunelových rúrach, z oboch portálov a verím, že termín splníme.“

Napokon, županka E. Jurinová pre MN povedala: „Predpokladám, že ten Damoklov meč, ktorý teraz visí nad všetkými – v podobe rizika vrátenia eurofondov – je taký silný, že zainteresovaní vzali tú zodpovednosť s plnou vážnosťou. Samozrejme, v rámci našich kompetencií budeme určite súčinní. Kde môžeme, určite pomôžeme.“

Autor: Michal Beňadik, foto: autor

Editoriál

Mgr. MARTIN KALNICKÝ

Život mesta sa nemôže zastaviť

MESTSKÉ NOVINY k vám prichádzajú po prázdninovej prestávke, ale aj počas nej registrovali dianie v meste. Život mesta sa nemôže zastaviť – a nezastaví sa ani po augustovom rokovaní zastupiteľstva. Ako informujeme vnútri novín, počas neho sa naplno prejavili nedostatky vo vedení mesta, na ktoré naše noviny upozorňovali už dávnejšie. Ak vedenie mesta nedokázalo presadiť do programu zásadnú rekonštrukciu námestia, znamená to, že už aj lojálnym „koaličným“ poslancom dochádza trpezlivosť. To nie je dobre. Martin potrebuje práve opačne: akciosa schopnosť, spoluprácu, výsledky. Potrebuje realizovať zásadné investície a pripraviť úplne strategické projekty. Sociálne médiá potvrdzujú, že občania nestratili záujem o život mesta a jeho rozvoj; ale že strácajú dôveru vo vedenie, ktoré neponúka víziu, ktorej sa dá veriť, a nepodopiera ju krokmi, ktoré by k nej smerovali. Napriek tomu: život Martina sa nesmie zastaviť. MESTSKÉ NOVINY budú ďalej jeho rozvoj podporovať, mapovať a prinášať riešenia. A k nim už v tomto vydaní, aj v budúcom, aj viaceré exkluzívne materiály. Vaše podnety a námety nám píšete na e-mail: redakcia@mestskenoviny.sk

Z. Simonides, novinár z Martina (str. 6-8)

Zomrel Rajmund Lauro, sochár (str. 9)

„Rytieri“ s legionármi (str. 15)

Dni mesta Vrútky (str. 22)

Čo všetko sa udialo na augustovom zasadnutí MsZ?

Vajanského nám. v súčasnosti – aj so stromom, ktorý vyrastá z asfaltu. Foto: ICh

V tradičnom štvrtkovom termíne (26. augusta) sa vo veľkej zasadačke Mestského úradu v Martine uskutočnilo ďalšie riadne rokovanie mestského zastupiteľstva, ktoré sa však nedotiahlo do konca. V cieľovej rovinke musela byť schôdza prerušená pre nízky počet poslancov.

Pritom stačilo dokončiť už len dva posledné body z 27-bodového menu. Keďže sa však v bode „rôzne“ pred hlasovaním o navrhnutých uzneseniach prezentovalo len 12 poslancov (minimum musí byť 16) a po krátkej prestávke nevyšiel ani opakovaný pokus, primátor v zmysle zákona zasadnutie MsZ prerušil a stanovil termín jeho dokončenia na 16. septembra so začiatkom o 8. h.

DOPRAVA

Bod „rôzne“ bol však zaujímavý aj svojím obsahom. V rámci neho vystúpil napr. aj riaditeľ Dopravného podniku mesta Martin Ing. Ján Slamka, ktorý informoval plénum o aktivitách a novinkách v tomto smere. DPMM získal licenciu na prevádzkovanie MHD v meste Martin (plus Vrútky a príslušné obce), teda od 1. januára 2022 by už mali jazdiť autobusy tohto dopravného podniku, ktoré by mali byť upravené na pohon pre CNG palivo. Po dohode so súčasným prevádzkovateľom SAD Žilina sa vraj vyriešila aj otázka vodičov autobusov, ktorí zrejme zmluvne zakotvia v DPMM. Čo sa týka depa, zatiaľ sú v hre dve lokality a vo finále sa vyberie lepšia alternatíva.

NÁMESTIE

Priestor v bode „rôzne“ dostal tiež autor víťazného návrhu plánovanej zmeny Vajanského námestia Ing. arch. Imrich Pleidel, aby predstavil koncepciu tohto územia po rekonštrukcii. Vzhľadom na nové skutočnosti (súť až na tento projekt sa konala už v roku 2008) bolo treba niektoré veci aktualizovať. Pre dopravnú nepriepustnosť tejto časti sa napr. musel vypustiť variant s podzemnými garážami. Niektorí poslanci v diskusii o prezentovanej štúdii apelovali na to, aby Vajanského nám. nebolo ďalším v rade bez dostatočného množstva stromov a zelene. Zvláštnosťou bolo, že hodinu sa zastupiteľstvo zaoberalo niečím, čo sa ani nedostalo do programu schôdze. Poslanci totiž hneď na začiatku odhlasovali vypustenie bodu 15 (Zámer rekonštrukcie Vajanského nám.), lebo pri investičnej akcii za 3,2 mil. eur, navyše z úverových zdrojov, očakávajú od vedenia mesta iný prístup a viac informácií.

SOCIÁLNA OBLASŤ

MsZ schválilo zvýšenie základného imania subjektu Sociálny podnik mesta Martin, s. r. o., (z 5000 na 95 000 eur) peňažným vkladom mesta Martin a poverilo primátora, aby na VZ tejto obchodnej spoločnosti hlasoval za navýšenie jej základného imania o 90 000 eur. Poslanci tiež odsúhlasili podporu zariadení sociálnych služieb zo Štátneho fondu rozvoja bývania. Stavba „Centrum sociálnych služieb mesta Martin na Škultétyho ul. – zariadenie pre seniorov“ a súvisiaca technická

vybavenosť bude realizovaná v celkovej cene diela 1 434 733,81 eur.

MAJETOK

Zastupiteľstvo schválilo uznesenie, na základe ktorého má ÚHI v spolupráci s ÚHA a vlastníkmi súkromných pozemkov stanoviť postup na riešenie požiadavky na zmenu funkcie územného plánu v lokalite Bukoviny (komplexná analýza skutočného stavu, environmentálnej záťaž, zosuvného územia), s dôrazom na využitie pozemkov vo vlastníctve mesta ako lokality pre realizáciu individuálnej výstavby, hromadnej bytovej výstavby, vrátane občianskej vybavenosti a budovania inžinierskych sietí.

V ďalšom bode schôdze schválili volení zástupcovia občanov zámennú nehnuteľného majetku, čím sa získa pozemok, ktorý je pre mesto Martin nevyhnutný vzhľadom na navrhovanú trasu dopravného koridoru k Nemocnici budúcnosti Martin. Žilinský samosprávny kraj získa pozemky pred Centrom sociálnych služieb Ľadoveň a vyrieši majetkovoprávne vzťahy v areáli Strednej odbornej školy obchodu a služieb. Poslanci odsúhlasili prijatie daru od spoločnosti Beprim, s. r. o., ktorého predmetom je stavba (časť verejnej komunikácie), zrealizovaná na pozemku vo vlastníctve mesta Martin v rámci výstavby bytového domu Javorka v Priekope. Hodnota daru predstavuje čiastku 22 13,76 eur.

MsZ ešte schválilo zverenie nehnuteľného majetku mesta Martin (ide o nadstavbu materskej školy v obstarávacej hodnote 109 450 eur) do správy ZŠ s MŠ na Hurbanovej ul. Nadstavbou na pôvodnej terase

MŠ sa vytvorila nová trieda s príslušenstvom (šatňa, umyváreň, spálňa).

DOTÁCIE

Členovia zastupiteľstva odsúhlasili žiadosť o poskytnutie dotácie z mestského rozpočtu prostredníctvom štyroch komisií – a) kultúry (pre 28 subjektov sa rozdelí celkovo 70 000 eur), b) školstva, vzdelávania a mládeže (20 subjektov, celkovo 10 000 eur), c) regionálneho rozvoja a cestovného ruchu (8 subjektov, celkovo 9250 eur), d) životného prostredia, verejného poriadku a požiarnej ochrany (3 subjekty, celkovo 5000 eur).

PROJEKT

Poslanecký zbor dal zelenú projektu športového centra pri základných školách, ktoré sú v zriaďovateľskej pôsobnosti mesta a ktoré sa zapojili do tejto iniciatívy. Projekt bude realizovaný počas dvoch školských rokov (2021/2022 a 2022/2023). Súčasťou zmluvy o spolupráci medzi mestom Martin a Slovenským zväzom ľadového hokeja je organizovanie školského korčuľarskeho programu pre žiakov 2. ročníkov ZŠ, organizovanie popoludňajšieho športového programu pre žiakov prvého stupňa v rozsahu dve hodiny denne a minimálne raz týždenne na každej škole, zabezpečovanie voľnočasových športových aktivít žiakov prostredníctvom odborne vyškoleného personálu. Mesto Martin bude financovať výdavky na korčuľarsky kurz a zabezpečenie športových ambasádorov. SZLH bezplatne poskytne výstroj pre účastníkov školského korčuľarskeho programu.

Autor: Ľubomír Chochula

V blízkosti železničnej stanice vznikne autobusová zastávka MHD. Foto: ICh

Kedy sa Martinčania budú môcť napojiť na „cyklodialnicu“ do Žiliny?

Aktuálny úsek z Lipovca do osady Jánošíkovo. Foto: Ich

Po dokončení martinsko-vrútockej cyklocestičky sa teraz priaznivci cyklopravy nevedia dočkať plánovaného cykloprepojenia regiónu Turiec s Horným Považím. Unikátny projekt cyklopravej trasy zo Žiliny až do Vrútok je však, žiaľ, stále v nedohľadne.

PROBLÉMY

Najsť musel Žilinský samosprávny kraj čakať na posudzovanie vplyvu na životné prostredie EIA takmer päť rokov, a keď konečne dostal kladné stanovisko, vyskytlo sa niečo, čo celý proces zabrzdiť. MN oslovili ŽSK s otázkou: Ako to momentálne vyzerá s týmto projektom?

„Po vydaní právoplatného záverečného stanoviska EIA v januári 2020 Žilinský samosprávny kraj požiadal o vydanie územného rozhodnutia na príslušnom stavebnom úrade.

Oznámenie o začatí územného konania však stavebný úrad doteraz nevydal, nakoľko je vydaný nesúhlas obce Nezbedská Lúčka k dokumentácii na územné rozhodnutie. Vec je

v súčasnosti v riešení na stavebnom úrade. Čo sa týka petície chatárov z chatovej osady Jánošíkovo, tá bola riešená ešte v minulom roku. Stážovateľom bolo listom (a potom aj priamo na mieste) jasne vysvetlené, že trasa cyklochodníka nevedie osadou, ale je naprojektovaná v území pod ňou, teda medzi riekou Váh a chatovou osadou. A to po pozemkoch Slovenského vodohospodárskeho podniku, s ktorým má ŽSK uzatvorenú nájomnú zmluvu už od roku 2019. Domnievame sa tiež, že ich ďalšie výhrady k ochrane životného prostredia uspokojivo vyriešilo posudzovanie vplyvov stavby na životné prostredie (EIA), do ktorého boli zapojené všetky relevantné subjekty. Iné ako navrhnuté trasovanie je už v súčasnej fáze vylúčené. Cyklotrasa bola schválená v územnom pláne ŽSK ako verejnoprospešná stavba a počas procesu EIA (trval takmer 5 rokov) nebola vznesená žiadna požiadavka na to, aby trasa nevedla pod chatovou osadou, resp. cez obec Nezbedská Lúčka. ŽSK intenzívne

komunikoval aj s obcou Nezbedská Lúčka, niekoľkokrát upravoval trasovanie cyklochodníka podľa požiadaviek obce, aby vyhovelo všetkým námietkam. Výbudovanie cyklotrasy malo v obci vyriešiť mnohé kolízne situácie, ktoré tam už dnes vznikajú, preto je ich stanovisko pre nás nepochopiteľné. Všetko aktuálne závisí od stavebného úradu, ako sa vysporiada s pripomienkami týchto subjektov. ŽSK chce na výstavbu využiť prostriedky z fondov EÚ, a to z nového programového obdobia. Odhadovaný rozpočet je niekoľko miliónov eur. Momentálne nevieme odpovedať na otázky, kedy by sa mohlo začať stavať. Ďalšie kroky sú v kompetencii stavebného úradu, kde je od minulého roka podaná žiadosť o vydanie územného rozhodnutia. Nie je to bežná situácia pri územných konaniach a stavebný úrad musí preveriť viacero informácií, aby rozhodnutie prijal. Na základe neho potom ŽSK zvolí ďalší postup,“ informovala MN Lucia Lašová (vedúca oddelenia komunikácie kancelárie predsedníčky ŽSK).

PERSPEKTÍVA

MN kontaktovali aj predsedu Turčianskej bicyklovej skupiny JUS Dušana Kubičku, ktorý sa už viac ako 20 rokov angažuje v otázke budovania cyklotrás a ktorý sa podieľa na rozvoji cyklopravy v Martine. „Veľmi si prajem prepojenie na Vážsku cyklotrasu zo Žiliny do Vrútok, po ktorom tak ľudia prahnú. Verím, že sa toho dožijem. Momentálne sú však pozastavené určité procesy, ktoré bránia začatiu územného konania a následnému vydaniu územného rozhodnutia. Pozastavenie súvisí s vyjadreným protestom chatárov z Jánošíkova prostredníctvom petície, ktorí nesúhlasia s vedením cyklotrasy popod ich chatovú osadu aj napriek tomu, že začiatkom roku 2020 už bolo vydané právoplatné záverečné stanovisko EIA. Zachytil som však informácie, že v poslednom čase vznikli dve nové petície za vybudovanie cyklotrasy Strečno – Vrútky, tak uvidíme, či sa lady konečne pohnú v prospech tisícov cyklistov, ktorí by túto trasu radi využívali. Dokončenie projektovej prípravy a vydanie stavebného povolenia úsekov Strečno – Lipovec a Lipovec – Vrútky by som uvítal aj preto, lebo sa črtajú výborné podmienky financovania týchto častí

Červenou farbou je vyznačená plánovaná cyklopravej trasa z Vrútok do Strečna.

Zdroj: enviroportal

Vážskej cyklotrasy z Plánu obnovy, resp. z EŠIF. Nuž a úsek Vrútky – Lipovec, ktorého územná pôsobnosť momentálne spadá pod územie udržateľného mestského rozvoja Martin, by sa dal financovať v 100% výške z Plánu obnovy, takže by to Turčanom nemuselo stáť vôbec nič. Naopak, Žilinská župa by bola oprávnená využiť financovanie z EŠIF a úsek Strečno – Lipovec by mohla spolufinancovať vo výške 5%, čo tiež určite stojí za to. Vidím veľkú perspektívu v spolupráci ÚMR Martin so Žilinskou župou a myslím si, že by sme mali čím skôr vyčleniť a motivovať odborné ľudské kapacity na prípravu projektových dokumentácií až do štádia DSP, aby sme nové programové obdobie (PO do 2026, EŠIF do 2030) využili v čo najväčšej možnej miere nielen v smere na Žilinu, ale ďalej aj na Sučany až do Krpelian a z Martina smerom do Koštian n. T. a Žabokriek,“ povedal pre MN D. Kubička.

VÍZIA

Úsek Žilina – Strečno – Lipovec – Vrútky by v celej svojej dĺžke prechádzal údolím rieky Váh, Vážskeho derivačného kanála a rieky Turiec. Bol by umiestnený v koridore mimo hlavného cestného ťahu I/18. Cyklotrasa by sa začínala pri Mestskom úrade vo Vrútkach, pokračovala by v smere na Lipovec a potom do blízkosti chatovej osady Jánošíkovo, kde

Vo Vrútkach bude dobrým nástupným bodom na „cyklodialnicu“ z Martina do Žiliny oddychová zóna s altánkom pred mestským úradom. Foto: Ich

by sa cez lávku neďaleko od tunela dostala na druhú stranu rieky. V tomto priestore, na ľavom brehu, bude treba do koryta Váhu dočasne dosypať materiál, aby bola cyklocestička v bezpečnej vzdialenosti od rieky a železničnej trate. Na vysunutých pilotoch by kopírovala časť Domašinskeho meandra, až by vyústila na lúku a následne pokračovala na miesto oproti Starhradu. Projekt počíta s tým, že sa lávkou cyklotrasa premostí na opačnú stranu smerom na Nezbudskú Lúčku. V pláne je okrem stavby dvoch nových mostov ponad Váh aj zrekonštruovať súčasný most pre peších ponad Váh z Nezbudskej Lúčky do Strečna a most ponad kanál Váhu v obci Lipovec. Ako je uvedené v projekte, zo Strečna sa cyklotrasa napojí na okruh po ľavom

brehu Vodného diela Žilina (a potom na Budatín, Kotešovu až do Trenčianskeho kraja). Ak sa projekt cyklotrasy Vrútky – Žiliny (úsek má byť v budúcnosti súčasťou Vážskej cyklomagistrály, najväčšej na Slovensku) zrealizuje, podporí to rozvoj cyklotransportu, cykloturistiky a cestovného ruchu, bude to mať priaznivý vplyv na životné prostredie (čím bude na frekventovanej a preťaženej ceste popod Strečno menej áut, tým lepšie). Obyvatelia oboch regiónov by na bicykli mohli cestovať napr. do práce, školy, ale aj za športom či relaxom. Samostatne vedená, zhruba 20 km dlhá cyklotrasa z Vrútok do Žiliny, na ktorú sa Martinčania napoja novou cyklocestičkou z lokality Pltníky, by cyklistom poskytla bezpečie a pôžitok z jazdy.

Mimochodom, uvažuje sa aj o výstavbe cykloúseku od Lipovca cez Krpel'any (cez starý nevyužívaný tunel Košicko-bohumín-

skej železnice pri Kraľovanoch) a odtiaľ potom až do liptovského regiónu, ale to nebude tak skoro.

Martinčania sa na budúcu Vážsku cyklomagistrálu napoja novou cyklocestičkou. Foto: ICh

Koho sme potešili výhernými cenami?

MESTSKÉ NOVINY ďakujú všetkým, ktorí sa zapojili do našich dvoch súťaží. Zo všetkých správnych odpovedí sme vyžrebovali celkovo štyroch výhercov, troch v súťaži o permanentku na letné kúpalisko a jedného v súťaži o knihu.

KÚPALISKO

V čísle 7 MN sme položili otázku: Od ktorého roku prevádzkuje spoločnosť Sunny Martin letné kúpalisko v Martine? Správna odpoveď je: od roku 1994. Permanentky na 10 vstupov, ktoré bolo možné využiť nielen na letnom kúpalisku, ale v prípade zlého počasia aj na krytej plavárni, získali: Janka Štrbová, Milan Greňo a Martin Košálko. Zhodou okolností bývajú všetci traja v Košútoch. MN odovzdali výhercom permanentku osobne. Čo na to pri tejto príležitosti povedali?

Janka Štrbová: „Ďakujem MN. Veľmi ste nás potešili. Určite to pomôže aj mojím deťom. Najmä 11-ročnému

Sebastiánovi, ktorý trpí Aspergerovým syndrómom a plávanie mu veľmi pomáha. Sebastián si vyžaduje zvýšenú starostlivosť. Napr. chodíme aj na terapie do centra pre autistov. Potrebujeme mať pravidelný režim a celodenný program. Oblubuje technické veci, autá a počítače, na čo má veľké nadanie. Druhý môj syn Emilio bude mať 13 rokov. Obe svoje deti milujem. Pracujem ako učiteľka výtvarnej výchovy na Súkromnej základnej umeleckej škole v Kláštore p. Zn. Rada tvorím a vyrábam výrobky z dreva, čo je moja psychoterapia.“ MN sa rozhodli udeliť tejto výherkyni ešte jednu, tzv. bonusovú permanentku pre jej syna Sebastiana.

Milan Greňo: „Keď som čítal MN, hovorím svojmu mladšiemu synovi Patrikovi (9 rokov), že je tu súťaž o permanentku na kúpalisko. On sa hneď toho chytil a priam ma „prinútil“ poslať mail. A vyšlo to. Potešilo to oboch mojich synov (druhý sa volá Milan a má 11 rokov), manželku i mňa. Ďakujeme redakcii.

Čo povedať o sebe? Pracujem ako skladník v Neografii, rád relaxujem s rodinou na chatke a obľubujem šport. Koniec mojej hráčskej kariéry ako hokejbalistu Komety Vrútky urýchlila pandémia, teraz v tomto klube pomáhame Mirovi Daubnerovi (šéftrener mládeže) trénovať deti (spolu s Petrom Učnikom). V kategórii U12 sme tohto roku v júni vyhrali na domácom ihrisku Mamut Cup – Slovenský pohár. Som rád, že obe naše deti športujú, starší hrá futbal, hokejbal, florbal, mladší hokejbal a občas florbal.“

Martin Košálko: „Plávanie patrí k mojim veľkým koníčkom, takže túto permanentku využijem naplno. Veľká vďaka. Vo svojom voľnom čase ešte rád jazdím na bicykli, korčuľujem, chodím na huby a venujem sa priateľke. Zaujímam sa tiež o komunálnu politiku. Musím povedať, že nie som spokojný s tým, čo sa deje v meste Martin. Momentálne sa živím ako pracovník recyklácie železných kovov a iných zliatin.“

KNIHA

Aj v súťaži o knihu „Vrútky na dobových fotografiách“ nám prišli len správne odpovede. Prvá písomná zmienka o Vrútkach bola v roku 1255. Aj v tomto prípade sme výhercovi Patrikovi Antalovi (Ladoveň) odovzdali publikáciu osobne.

Patrik Antal: „Nečakal som, že vyžrebojete práve mňa, ale je to milé prekvapenie a o to som radšej. MN čítam pravidelne. Sem-tam sa zúčastňujem na súťažiach. V minulosti som vyhral nejaké lístky na koncert, lyžovačku – žiaľ, milión ešte nie. No každá maličkosť poteší. Táto kniha sa mi zide. Už mám aj o starom Martine a teraz o Vrútkach. Veľmi pekne ďakujem. Čítanie je jeden z mojich koníčkov. Ďalšími záľubami sú hudba, turistika a rodina (mám 10-ročnú dcéru Barborku). Čo sa týka zamestnania, pracujem ako vodič MHD.“

Dvojstranu pripravil:
Lubomír Chochula

Janka Štrbová so synmi, Sebastiánom (vľavo) a Emiliom. Foto: ICh

Milan Greňo. Foto: ICh

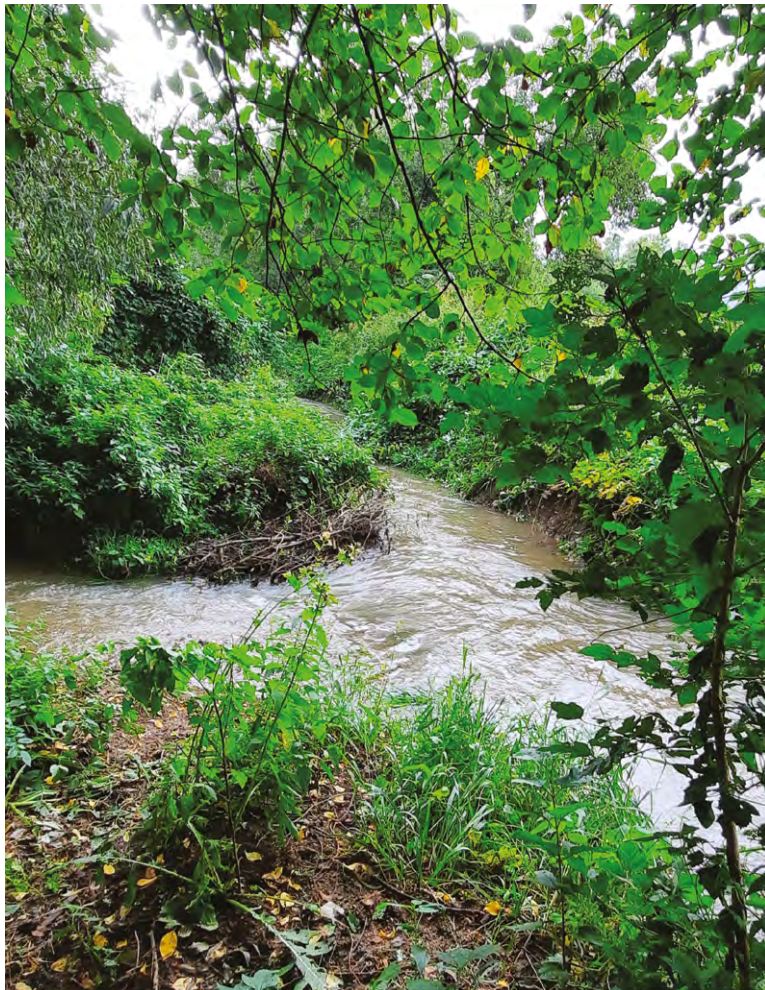

Martin Košálko. Foto: ICh

Patrik Antal. Foto: ICh

Meander v Tomčanoch stále prekovaný

Meander 1. septembra - stále nedoriešený problém

V januári sme v MESTSKÝCH NOVINÁCH upozornili na základe podnetu aktívnych občanov, že v Tomčanoch niekto hrubo narušil meander Sklabinského potoka v časti Niže dediny. - Vykopal „nové koryto“, ktorým napriamril tok potoka a odrezal meander a jeho vegetáciu prinajmenšom od značnej časti vody. Okrem toho došlo zrejme aj k poškodeniu koreňového systému porastov v lokalite.

December 2020 - prekovaný meander zhora

Oslovili sme kompetentných – od Okresného úradu v Martine, cez Povodie Váhu v Ružomberku až po Inšpekciu životného prostredia. V januári úrady vec vyšetrovali, takže stanoviská boli zdržanlivé. V „hre“ mohlo byť aj podozrenie z trestného činu porušovania ochrany rastlín a živočíchov (podľa par. 305, ods. 1 a par. 306, ods. 1 Trestného zákona).

Prešlo viac než 8 mesiacov – a meander je prekovaný stále. Aj začiatkom septembra. Vody je – ako vždy po výdatných dažďoch – relatívne veľa a tečie oboma korytami. (No v minulých rokoch dochádzalo na nasledujúcich úsekoch potoka opakovane k vyschnutiu potoka.) Navyše bola k starému korytu nahrnutá zemina s kameňmi a v tesnej blízkosti meandra je rozsiahly pravidelný výkop.

Preto sme oslovili mestský úrad s otázkou: „Ako mestský úrad doriešil nedovolené prekopanie meandra potoka Jordán (Sklabinský potok) v lokalite v dotyku s Ul. M. Várossa v Tomčanoch? Podľa mojich informácií to okresný úrad odstúpil mestu a malo by dôjsť k uvedeniu do pôvodného stavu, no zaujíma ma rozhodnutie MsÚ a konzekvencie.“ Dostali sme (23. augusta) odpoveď od hovorkyne mesta Z. Kalmanovej, že „Mesto Martin momentálne o predmetnej veci nemá žiadne informácie.“

Požiadali sme o stanovisko znovu aj Okresný úrad v Martine a jeho prednosta Vladimír Polakovič nám prisľúbil problém znovu prešetriť. Do uzávierky tohto vydania sme stanovisko nedostali. K problému sa ešte vrátíme.

Autor: (bk), foto: (ps, bk)

Kuchynský odpad ako „časovaná bomba“?

Napísali ste nám

Občania sa na poslanca za mestskú časť Ladovce-Jahodníky-Tomčany Martina Kalnického obracajú často a s rôznymi podnetmi. Na adresu MESTSKÝCH NOVÍN dostal nedávno podnet od Ladislava Mihála z Mazúrovej ul.

Vážený p. poslanec, pred paneláky boli začiatkom roka osadené kontajnery na kuchynský odpad.

Ľudia ich v podstate rešpektujú a tento odpad sem vhadzujú. Dnes ráno som išiel vyhodiť zvyšky po čistení húb. Po pootvorení tohto kontajneru ma ovalil obrovský smrad; s tým som aj rátal. Pri otvorení však spomedzi veka a rámu samotného kontajneru vypadlo na zem za hrst' bielych červíkov o veľkosti 1,5 až 2 cm. Stíhol som si všimnúť, že na dne kontajneru je aspoň 10 cm hrubá vrstva prilepeného odpadu, ktorý sa nepodarilo vysypať. Odpad som vysypal do normálneho kontajnera a do tohto už nikdy viac neotvorím

ani veko. Nevie, kto vymyslel takéto kontajnery na také malé množstvo odpadu tak podliehajúceho hnilobnému procesu. Nevie si to predstaviť ani počas zimy, keď tento odpad v kontajneroch primrzne. Bojím sa však, že z tohto môže vzniknúť nejaká epidémia, lebo ide o miliardy baktérií, ktoré môžu spôsobiť niečo podobné ako Covid.

Nerád by som bol svedkom toho, že mesto Martin sa vo svete objaví ako nový Wu Chan.

Pripravil a foto: (mt)

Kontajner na kuchynský odpad – otvorený... stav 1. septembra

Hádzanár, novinár a srdcom stále Martinčan Zdeno Simonides

ZDENO SIMONIDES

(nar. 29. septembra 1955).

Po Gymnázium V. Paulinyho-Tótha študoval žurnalistiku na Filozofickej fakulte UK v Bratislave (1975–79), v rokoch 1983–85 absolvoval postgraduálne štúdium na Fakulte telesnej výchovy a športu UK v Bratislave. Hral hádzanú za dorastencov Strojární Martin (1971–75, majster Slovenska 1971 a víťaz Slovenského pohára 1974) a mužov Slávie Prírodovec Bratislava (1976–79). Od roku 1977 redaktor denníka Šport, v r. 1992–2019 jeho šéfredaktor. Ako novinár účastník OH 1992 v Barcelone i OH 2000 v Sydney, MS v hádzanej mužov 1990 (ČSSR), 1993 a 2011 (Švédsko) i MS žien 1978 (ČSSR), 1982 (Maďarsko), 1995 (Rakúsko/Maďarsko), ME v hádzanej mužov 2006 (Švajčiarsko), 2008 (Nórsko), 2010 (Rakúsko), 2012 (Srbsko), 2020 (Rakúsko/Nórsko/Švédsko). Nositeľ Strieborných kruhov Slovenského olympijského a športového výboru. Člen Siene slávy slovenskej hádzanej (2021).

Aj keď si väčšinu života si prežil v Bratislave, korene máš v Martine – a to na zaujímavých miestach ☺

- Vyrastal som na Riadku v poschodovom dome (bez tečúcej vody), ktorý stál na dnešnom parkovisku pri nemocnici. Raz do týždňa som sa s rodičmi chodil osprchovať do verejných kúpeľov na konci mesta smerom na Turč. Teplice pri ČSAD. Po ukončení 1. triedy (do ktorej som chodil cez cestu oproti) dostal otec, celý život pracujúci v tlačiarňach, byt v starej budove Neografie. Vyšiel som z bytu a ocitol som sa medzi rotačkami a inými tlačiarenskými strojmi. Boli to krásne štyri roky, ktoré ma veľmi ovplyvnili. Aj mi bolo ľúto, keď sme sa v 67-om sťahovali do jedného z prvých panelákov na Severe.

Kde si chodil popri škole – rovnou na hádzanú, alebo aj na iné krúžky alebo športy? Prečo zvíťazila hádzaná?

- Na ZŠ Mudroňova, na ktorú som chodil od 2. až do 9. triedy, som robil takmer všetky športy- okrem hádzanej. Hokej, atletiku, volejbal, no najmä basketbal, láska ku ktorému mi zostala dodnes. Avšak raz pred veľmi populárnymi Turčianskymi hrami nemala „Mudroňka“ dostatok hádzanárov,

Z. Simonides so svojimi deťmi Martinom a Máriou po uvedení do Siene slávy

a tak pani učiteľka Gállová doplnila mužstvo nami, basketbalistami. Rozostavili sme sa šiesti okolo čiary deväťmetrového hodu, podávali si loptu zľava doprava a potom sprava doľava a keď už to trvalo dlho, niekto z nás vystrelil. Napriek tomu sme turnaj po finálovom víťazstve nad odvekým rivalom „Tomášičkou“ – tuším, že sa to končilo 2:1 – vyhrali. Zrazu ku mne podstúpil pán Ernest Dobiaš, jedna z veľkých postáv martinskej hádzanej, ktorý v 67-mom prvý raz priviedol mužov Strojární do federálnej ligy a v tom čase viedol dorastencov. Keď sa ma spýtal, či s mojou výškou nechcem hrať hádzanú, skoro som omdlel. Pritakal som a už na druhý deň som bol na tréningu s chlapcami, na ktorých som sa nedeľu čo nedeľu chodil dovtedy dívať. Hoci som naň prišiel po dvoch a odchádzal po štyroch, zostal som. Nikdy som to neoľutoval. S Ferom Stredákom, Mišom Pliešovským, Paľom Görögom, Milanom Janikom, Jožom Kozákom, Jurajom Kováčikom, Zdenom Totúšekom, Vladom Mayerom ai. to bolo ďalšie krásne a úspešné obdobie mojej mladosti.

Bývať temer v tlačiarňach nemôže človeka nepoznačiť ☺ Ale ty si sa nestal tlačiarom, ale tým, kto im dodáva materiál – prečo si sa rozhodol pre novinárčinu?

- Rodičia mi vravievali, že čítať som sa naučil z novín. Keď som sa nevedel dočkať, kedy otec, amatérsky futbalista a veľký športový fanúšik, príde z roboty a čítajúc Pravdu ma bude informovať, čo je nové, vzal som si ju sám a lúskal písmenku po písmenku. Zrejme preto som pánovi učiteľovi Uhrinovi, skvelému človeku, odvetil už ako prvák na otázku, čím

chcem byť, že športovým novinárom. Medzi tými traktoristami, smetiarmi, kombajnistami či sestričkami, ktorých bolo v triede ako smeti, to okamžite zarezonovalo. Všetci obrátili zrak na mňa a mne sa to zapáčilo. Toľko som to hovoril, až som o tom sám seba presvedčil. Na veľkú nevlú rodičov, ktorí chceli mať z jediného dieťaťa lekára – a v Martine.

Na žurnalistike si už v prvých ročníkoch začal praxovať v Športe, prečo tam?

- Keďže som bol presvedčený, že popri vysokoškolskom štúdiu nie je možné venovať sa hádzanej, po príchode do Bratislavy som s ňou napriek ponuke z Červenej hviezdy prestal. A keď som zistil, že by to šlo, rok bol fuč. Nuž som zašiel aspoň do vysokoškolského klubu Slávia Prírodovec a zahral si z pasie aspoň v krajskej súťaži. Raz nás kdesi rozhodca „zarezal“ a spoluhráči sa do mňa hneď pustili, nech o tom napíšem do Športu, keď už chcem byť tým redaktorom. Napísal som. Zistil som si, kde je redakcia a vybral sa do nej. Zaviedli ma za pánom Hradecským, ktorý mal hádzanú na starosti. Očami zbežne preletel tých päť strán husto napísaného textu, demonštratívne ho pokrčil, hodil do koša a spýtal sa ma, či hrám hádzanú, či študujem žurnalistiku a či nemám chuť mu pomôcť. Áno, áno, áno, odvetil som a odvtedy som zo Športu dodnes neodišiel. Napriek viacerým ponukám, ktoré som za tie roky dostal.

Po 1. ročníku žurnalistiky sa praxovalo v regionálnych novinách – ako si na to spomínaš?

- Po prvom ročníku žurnalistiky som na povinnú prax v Živote Turca v Martine nastúpil v lete 1976 práve v čase,

keď sa v Montreale konali olympijské hry. Vďačná téma na vášnivé debaty najmä s takým športovým fanatikom a znalcom, akým bol v ŽT Igor Gabaj. Ihneď sme si padli do oka a stali sa z nás veľkí kamaráti. Navštívil som ho v redakcii vždy, keď som prišiel domov do Martina. Nestalo sa, že by nebol pozitívne naladený, vysmiaty a v debate spontánny. Dva-trikrát u mňa prespal, keď – študujúc diaľkovo žurnalistiku - prišiel na skúšku do Bratislavy.

Športové štipendium v Športe zrejme rozhodlo o tvojom novinárskom osude (aj mojom ☺), hoci si mal možnosť vrátiť sa do Martina...

- V posledný deň praxe, ktorú som po 2. ročníku žurnalistiky absolvoval v denníku Šport, mi vtedajší zástupca šéfredaktora V. Malec navrhol podnikové štipendium 1000 korún mesačne pod podmienkou, že po skončení školy budem, tuším, desať rokov robiť v Športe. Zatočila sa mi hlava, v tej dobe to boli veľké peniaze, navyše som bral prospechové štipendium 350 korún a dostával honoráre za každý článok, ktorý som napísal. Keď som to všetko zrátal, bral som bezmála toľko, ako otec v tlačiarňach. Spomínam si, ako som rodičom s hrdosťou oznámil, že už mi nemusia dávať žiadne peniaze, že sa dokážem uživiť sám. Mamička mi ich potom ukladala na vkladnú knižku, ktorú mne a mojej manželke dala v deň našej svadby.

Nezatužil si sa niekedy vrátiť do Martina?

- Dostal som dve ponuky, aby som sa vrátil do Martina. Prvú ešte počas školy, keď Život Turca hľadal šéfredaktora. Ja som však bol natoľko nadšený prácou v Športe, že som sa za ňu poďakoval a vydavateľovi odporučil môjho spolužiaka a dlhoročného priateľa Michala Beňadika, ktorý pochádzal z neďalekej Lehoty pod Vtáčnikom. On túto funkciu prijal a roky rokoce ju skvele zastával. S druhou ma oslovil niekdajší martinský futbalista pán Kopecký už ako sekretár TJ ZTS. Robiť tajomníka hokejového oddielu ma ako dlhoročného fanúšika martinského hokeja lákalo. Tým viac, že by som dostal aj byt. V tom čase som bol už ženatý, no manželka so synom žila u jej rodičov 150 km od Bratislavy. Jedného dňa prišiel pán Kopecký do redakcie za šéfredaktorom Ľ. Zemanom aj s kufrikom, v ktorom

mal údajne peniaze, aby vyplatil moje podnikové štipendium. Pri odchode žmurkol na mňa, akože je všetko v poriadku a môžem sa začať baľiť. No vzápätí s mnou prišla sekretárka šéfredaktora s tým, že so mnou chce hovoriť. Privítal ma otázkou, či som sa nebudaj nezbláznil a čo mi v Športe chýba. Byť, odvetil som mu. Vydržíš ešte rok? - spýtal sa ma, chápujú moju rodinnú situáciu. Ak len rok, tak vydržíme, odvetil som a o desať mesiacov som bol v jeho kancelárii opäť, aby mi osobne odovzdal kľúče. Pánovi Kopeckému som sa ospravedlnil a zostal v Bratislave. Ešte dnes občas rozmýšľam nad tým, aký by bol môj život, ak by som sa pred rokmi vrátil domov do Martina. Lepší? Horší? Šťastnejší? Pokojnejší? Netuším, ale viem, že som spokojný s tým, ktorý som prežil. Aj keď nebol ľahký a veľkú väčšinu z neho som prežil v redakcii. A, mimochodom, veľkým fanúšikom martinských hokejistov, futbalistov, hádzanárov (...) som dodnes. Nejednu pondelňajšiu redakčnú poradu som otváral zvýšeným hlasom tvrdiac, že v novinách máme veľkú chybu. Keď sa kolegovia na seba nechápavo pozerali, čo mi zase prekáža, odvetil som, že píšeme, vraj Martinčania prehrali a to predsa nemôže byť pravda...:) Aj dnes vravím, že polovica môjho srdca je stále v Martine.

Ako si spomínaš na športové novinárske legendy, pri ktorých si v Športe začínal?

- Denne som stretal viaceré veľké osobnosti slovenskej športovej žurnalistiky. Nielen so Štefanom Hradeckým, Júliusom Kozmom, Ladislavom Krnáčom, Ľudom Majorom, ale aj s Jankom Novákom, so Stanom Sládekom, Jožkom Šukalom, Stenlym Hlaváčkom...

Z. Simonides s rodičmi

Každý z nich mi čosi do života dal a každý ma čímsi ovplyvnil bez toho, že by som si to uvedomoval. Debaty s nimi – nielen v redakcii, ale často aj v kaviarňach a pivárňach – boli poučné a veľmi inšpirujúce. Zo spomienok na nich by som vedel knihu napísať. Spomínajúc na nich súčasní mladí kolegovia nechcú uveriť, čo všetko sme zažili a vyviedli. Napríklad nočné redakčné majstrovstvá v streľbe zo vzduchovej pištole na desať metrov dlhej chodbe... Mojmým šťastím bolo, že si ma pod ochranné krídla vzali dvaja Turčania. Jedným bol náš jazykový redaktor Branislav Konček z Blatnice. Ak som urobil nejakú gramatickú chybu, často hovoril - 'Zdenko, vy blbec', v prípade pypsilonky aj tvrdšie. A druhým bol Rado Burian, náš boxerský expert, v mladosti veľmi talentovaný martinský futbalista. Otec mi ako dieťaťu občas rozprával nielen o Korostelevovi, ktorý to z Martina dotiahol až do Juventusu Turín, ale aj o Radovi Burianovi, vraj keby si nezlomil nohu, bol by to tiež d'aleko dotiahol. Zoznámili sme sa za ťažko uveriteľných okolností. Raz keď otec prišiel čosi vybaviť do Bratislavy, zašli sme spolu na večeru do hotela Krym, ktorý bol od redakcie Športu, čo by si kameňom dohodil. Debatujeme, debatujeme, zrazu sa vo vchodových dverách zjavil päťdesiatnik s dlhými strapatými blond vlasmi a vo vyťahanom svetri. Otec na chvíľku skamenel, len z neho vyhlklo: Rado Burian! Aj on okamžite spoznal kamaráta z detstva a niekdajšieho spoluhráča. Rado bol tuhý fajčiar, ľúbil si vypiť najmä vínový stek a dokázal byť na kolegov v redakcii veľmi nepríjemný. No mne odvtedy ani vlas na hlave neskrížil. Zdeno sem, Zdenko tam, mnohí len nechápavo krútili hlavou.

Čo bolo na šefovaní denníku najťažšie?

Tých dvadsaťsedem rokov vo funkcii bol jeden veľký stres. Aj z roboty od uzávierky do uzávierky, aj z toho, čo bude zajtra. Denne som zaspával i vstával v obavách, či budeme mať pre šesťdesiat zamestnancov na výplaty. Za tie roky sme totiž zažili viaceré otrasy, najmä krach Poštovej novinovej služby, ktorá nám ako hlavný distribútor zostala dlhá desiatky miliónov korún. Aj to sme ustáli, i keď práve v tom čase prvý raz a naposledy meškali o jeden deň výplaty. To bola pochopiteľne zásluha predovšetkým riaditeľov Športpressu, s ktorými som sa usiloval mať vždy korektný vzťah

založený na obojstrannej dôvere.

Kedy si sa stal šéfredaktorom a aká cesta k tomu viedla? Neobával si sa tej zodpovednosti?

- Po tom, čo pán Kozma cítiac, že splnil svoje historické poslanie, požiadal o uvoľnenie z funkcie, hoci ako vynikajúci redaktor písal do Športu bezmála ďalších dvadsať rokov až do svojej osemdesiatky, navrhol redakčný kolektív za jeho nástupcu mňa a majiteľa Športpressu to akceptovali. Mal som 36 rokov a bol som plný pochybností, či to zvládnem. Našťastie som mal okolo seba mnohých šikovných a nadšených kolegov na čele s mojimi zástupcami Petrom Hanákom a Milanom Vrankom. Obaja boli studnicou skvelých nápadov. Prvý z nich skôr obsahových, druhý marketingových. Zo dňa na deň sme aj na viaceré návrhy Otta Bergera (hlavného majiteľa) zmenili nielen formát novin, ale aj ich obsah a vizáž, teda grafické stvárnenie, pričom sme ich cenu zdvihli z koruny na dve. Dvaja či traja zamestnanci mi k 1. januáru 1993 dali výpoveď s tým, že to nemôžeme prežiť. Našťastie, prežili sme. Dokonca sme zdvojnásobili náklad na vyše 80 000 výtlačkov, počas premiérovej účasti hokejistov Slovenska v A-kategórii majstrovstiev sveta 1996 vo Viedni mali pondelňajšie vydania až vyše 110 000 výtlačkov. Boli to krásne časy.

Šéfredaktor býva aj hromozvodom. Niektorí tréneri napr. futbalu vedeli byť jadrni v názore na novinárov...

- Vždy som nabádal našich redaktorov, aby boli korektní, ale tvrdí, aby poukazovali na problémy a aby kritizovali tých, ktorí sú za ne zodpovední. Žiaľ, mnohí kritizovaní to vnímajú ako neopodstatnený útok na ich osobu a sťažujú sa. Jednou z mojich povinností bolo čítať najmä kritické články ešte pred ich uverejnením. Ak som mal nejaké nejasnosti alebo pochybnosti, debatoval som o nich s autorom. Buď si ho obhájiť, alebo urobiť potrebné úpravy. Keď potom vyšiel v novinách, bolo mojou povinnosťou postaviť sa zaňho. Keď raz jeden z redaktorov ostro skritizoval výkon našej futbalovej reprezentácie, zatelefonoval mi Jozef Vengloš, ktorý ju v tom čase viedol a ktorého som si veľmi vážil aj ako človeka, aj ako odborníka. Spýtal sa ma len, či som onen článok čítal ešte pred uverejnením a či sa stotožňujem s jeho obsahom. Keď som odvetil dvakrát áno, lebo ten redaktor mal najvyššiu trénerskú kvalifikáciu, podľakoval sa, navzájom sme si popriali všetko

najlepšie a ukončili rozhovor, ktorý v ničom neovplyvnil náš ďalší vzťah. Mimochodom, veľké problémy šéfredaktorovi Simonidesovi spôsoboval svojimi článkami redaktor Simonides. Za jeden som sa dokonca ocitol – ako jeden z mála slovenských športových novinárov, ak nie vôbec jediný - pred súdom a hoci po odvolaniach až ten najvyšší zmietol žalobu zo stola ako neodôvodnenú, neboli to príjemné dva roky. Ďalší námet na román.

A čo na to pán Berger, jeden z majiteľov Športu? A ako si plnil ty svoju úlohu kryť chrbát svojim novinárom?

- Bol skvelý, navzájom sme sa rešpektovali. Nikdy z pozície majiteľa nepresadzoval za každú cenu ten svoj názor. Za tie dlhé roky sme sa do ostrej výmeny názorov dostali len raz. Paradoxne po tom, čo bol J. M. Bergoglio zvolený za pápeža. Otto mi na druhý deň tvrdo vyčítal, že sme túto správu nemali na 1. strane. Bránil som sa, že sme športový denník, on zase argumentoval, že išlo o celosvetovú udalosť, ktorú sledovali aj športovci a športoví priaznivci, a vyslovil podozrenie, že sme v neskorých večerných hodinách boli zrejme leniví zmeniť obsah titulnej strany. To sa ma dotklo a odvrkol som mu, nech si teda radšej hľadá nového šéfredaktora. Keď sa o deň neskôr nečakane objavil v mojej pracovni, ospravedlnil som sa mu za tón mojej reakcie. O čom to hovoríš, nič také si nepamätám, - usmial sa, čím len potvrdil svoju veľkosť. Keď som pred necelými dvoma rokmi skončil ako šéfredaktor, pripravili majitelia denníka slávnostnú večeru, na ktorú pozvali všetkých zamestnancov firmy. Bolo to pre mňa veľké a milé prekvapenie, nikdy im to nezapudnem.

Ty si bol šéfredaktor-novinár, nielen úradník ☺ Koľko voľných víkendov v roku si mával pri plnom nasadení?

- Novinárska práca je krásna a zaujímavá, hoci plná stresov. Ak som mal počas šéfredaktorovania osem víkendov v roku voľných, tak je to veľa. Ale nesťažujem sa, najmä vďaka zamestnaniu som prežil v denníku Šport krásnych a vzrušujúcich štyridsaťštyri rokov.

S ktorými slávnymi športovcami si sa stretol a ktorý a čím ťa najviac zaujali?

- Mal som tú česť stretnúť sa s viacerými. V 94-om som sa dokonca podieľal na príprave návštevy bývalých

S manželkou Vierkou v Lomnickom sedle v lete 2021

vynikajúcich brazílskych futbalistov v Košiciach na čele s legendárnym Pelém. Vďaka tomu som strávil v jeho blízkosti viac času ako ostatní novinári. V 83-om som v Moskve počas Ceny Izvestijí urobil rozhovor s dlhoročným trénerom sovietskych hokejistov A. Tarasovom. V tom čase už odmietal debaty s novinármi, no prihovril sa za mňa kolega z pražského denníka Sport Pepo Mikoláš, rodák zo Skalice, bývalý vynikajúci brankár čs. hokejovej reprezentácie. Pán Tarasov mi dal päť minút, no napokon sme spolu hovorili – opretí o roľbu v útrobách Lužník – bezmála hodinu. Dokonca pochválil moju ruštinu, za čo som sa v duchu poďakoval pani profesorky Gnypovej z martinského gymnázia. V 94-om som sa spolu s ďalšími delegátmi kongresu Medzinárodnej asociácie športovej tlače, dejiskom ktorého bol v tom roku Manchester, zúčastnil na slávnostnej

večeri. Naším hosťiteľom v noblesnej reštaurácii štadióna Old Trafford bol Bobby Charlton, azda najväčšia postava v histórii tamajšieho klubu United. A o pár rokov neskôr ma zoznámil v Budapešti maďarský kolega Jenő Boskovics s ďalšou ikonou svetového futbalu Ferencom Puskásom. Za tie roky som mal tú česť osobne spoznať mnohé veľké osobnosti svetového, no najmä slovenského a českého športu, vrátane olympijských medailistov či majstrov sveta a Európy. Spomeniem len M. Moravcovú, M. Martikána, M. Tótha, či D. Bartekovú. Stretnutia s väčšinou z nich ma len utvrdili v tom, že veľké osobnosti sú skromní a príjemní ľudia.

Nedávno sa skončila olympiáda. No ešte predtým ťa uviedli do Siene slávy slovenskej hádzanej. Nie je veľa Martinčanov – športovcov v sieni

slávy... Obligátna otázka: Pocity?

- Keď ma pred tromi rokmi nomináčny výbor navrhol na člena Siene slávy slovenskej hádzanej prvý raz, s poďakovaním som túto poctu odmietol. Stojac na jej prahu som totiž nadobudol pocit, že do nej nepatrim. Keď som sa – obrazne povedané – pozrel do nej, videl som mnohých majstrov sveta, olympijských medailistov, víťazov európskych pohárových súťaží... No ešte horšie bolo, keď som sa otočil a videl množstvo ďalších osobností, ktoré na vstup do siene slávy stále čakajú. Až po tom, čo mi prezident zväzu Jaroslav Holeša povedal, že do hádzanárskej rodiny nepatria len hráči, tréneri, funkcionári a rozhodcovia, ale aj novinári, som druhú ponuku akceptoval. Potešilo ma, koľkí ľudia mi po uvedení do siene blahoželali so slovami, že si túto poctu zaslúžim. Chcem veriť, že to mysleli úprimne. Veľmi si to vážim.

Viem, že novinárčina sa nedá robiť bez pochopenia a podpory rodiny. Čo hovorí tvoja manželka Vierka na tvoj odchod zo šéfovského kresla a prípadne do dôchodku?

- Manželka Vierka mi neraz vraví, že som sa neoženil s ňou, ale so športom a Športom. Pri tejto jej výčitke nemám žiadny protiargument, len previniť zvesím uši. Ani som si nestačil všimnúť, ako jej zásluhou vyrástli dve naše šikovné a úspešné deti, syn Martin a dcéra Mária. Hoci s tým vnútorne určite nebola stotožnená, obetovala

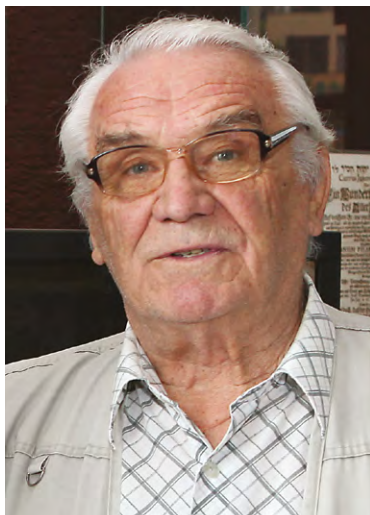
sa a robila všetko pre to, aby som sa naplno mohol venovať svojej práci. Som jej za to veľmi vďačný tým viac, že tie dni, týždne, mesiace a roky, čo som ju nechával doma samu s deťmi, jej už nemôžem nijako vynahradiť. Často sa čudujem, že to so mnou vydržala. Nebyť jej, nikdy by som v živote nedosiahol to, čo som dosiahol.

Najbližšiu rodinu už v Martine nemáš, takže asi sem často nechodíš, ale keď – ako vnímaš mesto?

- Keď idem okolo, či už na dovolenku alebo služobnú cestu, nikdy ho neobídeme. S kvetmi zájdem na cintorín, kde mám nielen predkov, ale – žiaľ! – už aj kamarátov z detstva, poprechádzam sa od kostola ku kostolu, tak ako každú nedeľu zamlada. Dnešný Martin je iný ako ten, v ktorom som rástol. Akýsi smutný, často ľudoprázdny, betónový, nie taký čistý a pestrofarebný; na mnohých miestach necitlivo počarbaný sprejermi. Je mi smutno, keď vidím, v akom stave je hádzanársky štadión, ktorý s umelým osvetlením patril pred rokmi k najkrajším v Československu, o vedľajšom futbalovom ani nehovoriac. Keď som bol na ňom naposledy, rástli v hládisku stromy... Bol som, som a vždy budem aj Martinčan hrdý sa hlásiaci k tomuto mestu. Preto mu zo srdca želim, aby raz bol opäť taký, aký si ho pamätám. Bohatý, plný života, zelene, farieb a šťastných i spokojných ľudí.

Autor: Michal BENADIK, foto: archív Z. S.

Na večnosť odišiel múzejník a výtvarník Rajmund Lauro

Rajmund Lauro

S úctou a pietou prišli sme sa 13. júla 2021 rozlúčiť s Rajmundom Laurom – našim priateľom a kolegom.

Mnohí z nás sme prežívali spolu s ním veľkú časť nášho profesionálneho života najskôr v Matici slovenskej a neskôr v Slovenskej národnej knižnici v Martine. Tu sme spoločne pôsobili v Slovenskom národnom literárnom múzeu od jeho vzniku v 70. rokoch 20. storočia až takmer do súčasnosti. Náš vzácny kolega Rajmund Lauro tu v službe slovenskej kultúre, najmä v literárnom múzejníctve a rozvíjaní národného kultúrneho dedičstva, prežil takmer celý svoj profesionálne aktívny život. Nemalý a dodnes citeľný vklad vložil Rajmund Lauro do pokladnice slovenskej kultúry, a to nielen na tomto pracovisku. Ako pedagóg, neskôr múzejník i originálny tvorca umenia, najmä výtvarného ako sochár a reštaurátor, odovzdával svoju zmysluplnú prácu širokej verejnosti nebadane skrytý v múzejnom ateliéri celých 36 rokov.

Rajmund Lauro uzrel svetlo tohto sveta 29. apríla 1944 v Košickej Belej, v roku 1946 sa s celou rodinou presťahovali do Tesárov nad Žitavou. Zmaturoval na SVŠ v Zlatých Moravciach. Vysokoškolské vzdelanie získal na Pedagogickej fakulte v B. Bystrici (ruský jazyk a výtvarná výchova). To určilo aj jeho celoživotné profesionálne zameranie ako výtvarníka. Po vojenskej službe krátko

pôsobil ako učiteľ na základných školách na Kysuciach. Tu ho už sprevádzala novomanželka Anna, tiež učiteľka. Do večnosti odišla pred necelým rokom.

V roku 1972 Rajmund Lauro prijal miesto výtvarníka vo vtedajšom Literárnomúzejnom oddelení Matice slovenskej. Treba uviesť, že sa narodil v znamení býka, a preto nikdy nemohol zaprieť v sebe vlastnosti, ktoré mu do vienka darovali hviezdy, a to príslovečnú vervu a vytrvalosť znásobenú úprimným vzťahom k ľuďom a okoliu.

Celý život Rajmund Lauro pracoval v oblasti literárnomúzejnej komunikácie a prezentácie života a tvorby národných dejateľov Slovenska. Stal sa známym ako mimoriadne úspešný a zodpovedný tvorca nespočetných výtvarných návrhov, architektonických riešení i praktických realizácií výstav predstavujúcich osobnosti našich starších i novších dejín, vytvoril celý rad sochárskych skulptúr i stálych múzejných expozícií rozosiatych po Slovensku. Z Laurovej autorskej dielne uvádzame aspoň názvy niektorých výstavných projektov: Detská kniha kedysi a dnes; Revolučný básnik Janko Kráľ; Ivan Krasko; MS v minulosti a súčasnosti; Čujte, čujte Slovieni; Pri prameňoch našich dejín; Cyrilometodská tradícia v literatúre a umení na Slovensku; Anton Augustín Baník – vedec krásou očarený; Ján Kollár – básnik a vedec; Korene slovenskej štátnosti; Jozef Cíger Hronský; Mne Slovensko krásou je – prezentácia diel P. O. Hviezdoslava; Martina Kukučina; Pavla Dobšinského; predstavenie storočnice najstaršieho literárneho periodika – Slovenské pohľady; Básnik a politik Ladislav Novomeský; Cestopis života a duše Emila Boleslava Lukáča; Rozhovory – Poézia Jána Bottu vo výtvarnej interpretácii Jána Prostredného...

Pamätáme si, že naše spoločné prezentácie výstav pozitívne prijímali nielen v Prahe, najmä v Pamätníku národného písemníctví, ale aj v Nemecku, Rusku i v Paríži. Tam sme napríklad predstavili úspešný projekt nazvaný Klenoty slovenskej literatúry

a neskôr i dielo disidentského spisovateľa Dominika Tatarku – Slovenské cesty k slobode. Mimoriadne vzácne sú aj Laurove početné originálne skulptúry a reliéfne zobrazenia slovenských osobností, ktoré rozosial takmer po celom Slovensku. Nájdem ich na cintorínoch, mestských námestiach či v rôznych duchovných inštitúciách.

Na Národnom cintoríne v Martine je jeho skulptúra Pavla Halašu, pomník s portrétom historika a vedca Antona Augustína Baníka, portrétna busta maliara Milana Thomku Mitrovského, odliatok plastiky Hansa Christiana Andersena na hrobch Rollovcov, na Orave (v Dol. Kubíne) môžeme v historickom centre vzhladiť celú galériu portrétov dejateľov tohto regiónu, a to sochárske portréty Andreja Halašu (redaktora, prekladateľa, etnografa), Juraja Janošku (prvého biskupa ev. cirkvi na Slovensku), Pavla Bujnáka (literárneho kritika), Margity Figuli (významnej oravskej rodáčky, reprezentantky slovenskej lyrizovanej prózy), Martina Kukučina (realistického spisovateľa, rodáka z Jasenovce), Thea H. Florina (básnika, diplomata), Petra Škrabáka (historika, prvého riaditeľa Oravského múzea v D. Kubíne). Medzi posledné Laurove prírastky na Orave radíme mimoriadne kvalitnú skulptúru pamätníka Martina Luthera a portrétnu skulptúru

Juraja Thurzu, ktoré odhalili roku 2017. Určite patrí k výnimočným dielam i jeho skulptúra – nadživotný portrét pápeža Jána Pavla II. v Banskej Bystrici, umiestnený na biskupskom dvore. V záhrade martinskej katolíckej fary zas dominuje Laurova socha Štefana Moysesu, zakladateľa a prvého predsedu Matice slovenskej. Rajmund Lauro sa ako grafik i dizajnér podieľal aj na vytvorení trvalých múzejných stánkov: Literárneho múzea P. Országha Hviezdoslava v D. Kubíne, na rodnom dome Ďurka Langsfelda v Sučanoch, na pamätných izbách Štefana Moysesu vo Veselom, Fraňa Kráľa v Smrečanoch, Michala Miloslava Hodžu v Rakši a Valentína Beniaka v Chynoranoch. Neopomenuteľné sú aj Laurove pôvodné ilustrácie i jeho záslužné reštaurovanie starých zbierok z fondu Literárneho múzea SNK ako aj tvorba plagátov náučného charakteru.

Podiel na rozvoji slovenskej kultúry tejto invenčnej a pracovitej osobnosti nedávnych dejín je len podľa neúplného výpočtu jeho aktivít mimoriadne závažný a obdivuhodný. Nezmazateľná stopa práce Rajmunda Lauro tu zostáva ako skutočný pomník mimoriadnej hodnoty. Nech je jeho odpočinok v posvätnéj zemi martinského Národného cintorína plný pokoja.
Autor: PhDr. Jozef Beňovský, foto: archív MS a SNK

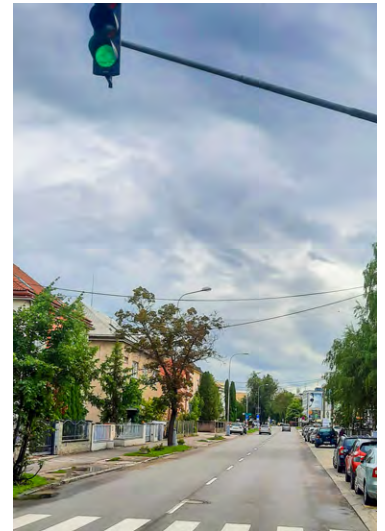

Rajmund Lauro pri tvorbe v ateliéri

Aleje ako mestotvorný prvok – na ošoh; či na oštaru?

Mali by to byť ozdobné i funkčné kultivary mestských stromov... - Ul. V. Paulinyho-Tótha

Mudroňova ul. - mala by tu byť obojstranná alej

Záväzný územnoplánovací dokumenty mesta Martin obsahujú o.i. „príkaz“ zachovávať existujúce uličné aleje, obnovovať a podľa možnosti aj rozširovať ich.

Toľko „papier“ a „teória“ – prax je – žiaľ – iná. Jestvujúce aleje boli v Martine založené v 20.-30. a 40. rokoch 20. storočia – a odvtedy došlo k zásadnému obnoveniu a výsadbe na Jilemnického a na Hviezdoslavovej ul. No aj osud tejto je otázný, vzhľadom na podmienky, do ktorých boli nové lipy uväznené, s minimom priestoru na korene, s minimálnou vsakovacou plochou okolo stromov a s minimálnou údržbou, o polievaní nehovoriac. Výrečnou, ale smutnou, rečou o tom hovoria aj „stromy“ popri obchodnom centre na Ul. V. Paulinyho-Tótha (bývalý FIX). Tieto zväčša pahýle len bezmocne žalujú

na vzťah k zeleni v tomto meste. Nejaký čas sa hovorí o zámere obnoviť uličnú alej na Ul. P. Mudroňa, ktorá do značnej miery padla za obeť parkovacím miestam firmiem, pri ktorých sa pôvodne uvažovalo s parkovaním vo dvoroch. Podobný osud, zdá sa, postihne aj Bernolákovu ul., kde popri Obchodnej akadémii po likvidácii stromov pri rekonštrukcii v minulých dňoch zlikvidovali aj zelený pás. Z niekdajšej uličnej aleje postupne nezostane nič. Aké sú tu zámery mesta? – s touto otázkou sme oslovili mesto Martin. Tu je odpoveď.

Ing. Lenka Kot'ková - Mestský úrad, referent životného prostredia pre ochranu prírody, odbor komunálnych služieb:
- Mesto Martin má záujem o obnovu stromových alejí na Mudroňovej

ul. a dalo vypracovať grafickú dokumentáciu „Architektonicko-urbanistická štúdia. Rekonštrukcia Mudroňovej ulice v Martine“ v nasledovnom rozsahu:
Výrub sa týka 5 ks drevín. Počíta sa s výsadbou stromoradií po oboch stranách ulice od križovatiek s Ul. A. Kmeť a a Škultétyho v pôvodných trávnatých pásoch do výsadbových jám 2x2x2 m – Acer platanoides (kultivar). Ďalej s výsadbou 4 ks stromov - Platanus acerifolia - v časti ulice. Navrhovaný zámer je prípustný aj z hľadiska záujmov chránených pamiatkovým zákonom
Štúdia počítá s vybudovaním autobusovej niky (zastávky) pri križovatke s Ul. A. Kmeť a. Ďalej s vytvorením sadovnícky upraveného priestoru pre budovu CVC – 4 ks Quercus robur (kultivar) v strede

s kruhovým trvalkovým záhonom. Po oboch stranách Mudroňovej ul. počítame s výsadbou extenzívnych trvalkových záhonov/alternatíva založenie trávnikov po oboch stranách ulice. Pred vybranými budovami (v štúdií označenými ako Úrad práce sociálnych vecí a rodiny a Poist'ovňa Kooperatíva) by mala byť položená vegetačná dlažba. Čo sa týka Bernolákovvej ul., v súčasnosti je v štádiu rekonštrukcie a je potrebná sanácia drevín, ktoré sú v nevyhovujúcom zdravotnom stave a nie sú prevádzkovo bezpečné (3 ks). Na záver uvádzame, že na jeseň 2021 budeme zakladať novú stromovú alej (hrab obyčajný kultivar *Fastigiata*) – 16 ks na ul. Kollárova v úseku od Francisciho ul. po Ul. Priehradka.
Autor, foto: M. Beňadik

Hviezdoslavova ul. - vandalstvo na neuverenie

Bernoláková ul. - z aleje už skoro nič

Kollárova ul. - choré stromy dožili

Kollárova ul. azda oživi nová zeleň

Bývalá budova Tuzexu dostane nový šat

Vizualizácia nových priestorov - variant A

Po rokoch sa z ošarpanej budovy, v ktorej sme nakupovali vysnívané rifle za bony, stane moderný obchodno - bytový komplex. Historický skelet budovy bývalého Tuzexu tak navždy ostane už len spomienkou. Na svoje si nao-pak prídu tí, ktorí hľadajú nové a atraktívne bývanie v príjemnej lokalite metropoly Turca.

Developer KORSO Group má v Martine za sebou už dva úspešné projekty. Prvým bol bytový dom LE MONDE na Ľadovni a druhým sú kompletne zrekonštruované potraviny Koruna v mestskej časti Podháj,

kde pred časom sídlili potraviny Bajerg. Tretím projektom je plán na komplexnú rekonštrukciu bývalej budovy Tuzexu a súčasných potravín v Jahodníkoch. Cieľom investora je zachovanie pôvodnej budovy. Jej historické postavenie a vážnosť však dostane nový dizajn s podpisom žiačky špičkovej svetovej návrhárky Zaha Hadid.

Nové potraviny

„So zachovaním potravín v tejto časti mesta sme ako developeri počítali už od začiatku projektu, pretože dostupnosť potravín je práve v tejto lokalite obmedzenejšia ako

v ktorejkoľvek časti mesta,“ prezradil riaditeľ divízie developmentu Michal Krkoška. Martinčania sa tak môžu tešiť nielen na 650 m² zrekonštruovaných priestorov novej predajne, ale aj na pestrý sortiment tovaru od renomovanej obchodnej spoločnosti SUPERMARKET COOP Jednota.

Byty v modernom štýle

Nad predajňou potravín vyrastú atraktívne byty v priamo v centre mesta, v blízkosti zdravotníckych zariadení, komplexnej občianskej vybavenosti, hlavného cestného ťahu, a napriek tomu v pokojnej lokalite Jahodníky. Dve podlažia ponúknu 12

až 14 moderných mestských bytov s loggiou či terasou a každý byt bude mať svoje vyhradené parkovacie miesto. V súčasnosti sa investor rozhoduje medzi dvoma variantmi vonkajšieho vizuálu, pričom obidve štúdie sú komunikované s Mestom Martin i Útvorom hlavného architekta mesta Martin.

Parkovacie miesta

„Ako pri všetkých našich projektoch aj tu ponúkame našim klientom možnosť parkovania priamo pod svojim oknom. Vždy dbáme na to, aby neutrpela už tak problematická statická doprava v mestách. Okrem toho, že každý byt bude mať vyhradené parkovacie miesto, plánujeme vybudovať parkovacie plochy pre nakupujúcich, ktoré v čase mimo predaja budú môcť využívať obyvatelia mestskej časti,“ pokračoval M. Krkoška.

Vysadíme zeleň

„Ku zeleni, jej úprave a výsadbe, pristupujeme vždy zodpovedne. Práve preto bude v krátkej dobe vypracovaná štúdia kompletnej zelene v okolí objektu. Isto ale vieme už dnes, že zelené plochy zachováme a doplníme o nové kultivary a stromy, ktoré dotvoria celkový vzhľad moderného polyfunkčného objektu,“ dodal M. Krkoška.

Snahou investora je získať stavebné povolenie v roku 2022 a ak pôjde všetko podľa plánov, noví majitelia by mohli Vianoce 2023 stráviť v novom byte.

Vizualizácia nových priestorov - variant B

Bývalá budova Tuzexu a súčasná predajňa potravín v Jahodníkoch

Sedem divov Martina položartom-polovážne

Michal Beňadik

Dalo by sa uviesť určite aj viac než sedem a nepopieram inšpiráciu siedmimi divmi sveta (staroveku). Tam boli z „osobností“ dvaja – Zeus (divom sveta bola jeho socha od sochára Feidia) a rodský kolos (socha od Helia); ani jeden z týchto divov sa nezachoval, podľa hli vojensko-politickým otrasom a zemetraseniu.

Premostenie na Martin môže niekomu pripadať násilné, ale veď v titulku píšem: „položartom-polovážne“. Aj Martin prežil mnoho zemetrasení i „zemetrasení“ a niektoré z nich spôsobili vedúce „osobností“, pri iných

Martin prišiel o významné osobnosti. A o mnoho, podľa môjho názoru, Martin prišiel aj tým, že mnohé osobnosti sa nestali v našom meste vedúcimi.

Ne/zapojenie významných osobností do života mesta je vážnou chorobou Martina. Pritom v jeho histórii nájdeme pozitívne príklady. No nebudem unúvať históriu. Až v druhej polovici 80. rokov 20. stor. sa po desaťročiach dostali do orgánov mesta a okresu osobnosti z GR ZŤS a Martimexu; organizácií, ktoré boli (spolu s Maticou a SNK) „dodávateľom“ lídrov v rámci Československa či prinajmenšom Slovenska (Herbert Ďurkovič, Ladislav Luhový, Jozef Uhrík, v humanitnej oblasti Fedor Ruppeldt, Matúš Dula, Janko Je-

senský, E. Maróthy-Šoltésová, Zora Jesenská, Alexander Hirner, Daniel Michaelli, Ivan Petrovický, Miloš Pietor... Vo vedení mesta bol len krátko po vojne Anton Zaťovič z Neografie, a zo ZŤS Štefan Jokel (člen rady ONV a prvý primátor) a koncom 80. rokov Jozef Hulina a Miroslav Kovalík. Ale po zmene režimu padla aj táto ledva začatá personálna prax. Už desaťročia sa osobne, priamo, na chode a rozvoji mesta nepodieľa z veľkých firiem skoro nikto (s výnimkou A. Lilgeho z Neografie a M. Malíka – pôvodne zo ZŤS). A až do posledných volieb to nebol nikto ani zo špičkovej lekárskej fakulty či nemocnice. Môžeme donekonečna polemizovať o „divoch Martina“. – Či je to ne-

využitý potenciál Holí, či Slovenské komorné divadlo, Slovenské národné múzeum s unikátnym skanzenom (ale s nepochopiteľnou absenciou historického výskumu a múzea mesta), či je to smutné doháňanie základných vecí (chodníky, povrchy ciest - hoci vďaka akabohu za to), keď chýbajú také strategické faktory života a rozvoja ako perspektívny dopravný systém, bytová výstavba, ozelenenie mesta na úrovni 21. storočia...

No jedným z neslávnych „divov“ je aj to, že množstvo Martinčanov, vynikajúcich v svojom odbore, je mimo rozhodovacích štruktúr mesta. Tento potenciál čaká na „objavenie“ a využitie; ako - to už závisí od umenia a veľkosti osobností, ktoré dostali/dostanú mandát vo voľbách.

Pred rokom sa atletický sen stal skutočnosťou

Lubomír Chochula

Kým v krajskom meste Žilina sú iba na začiatku výstavby novej 400-metrovej atletickej tartanovej dráhy (stavajú ju pri internátoch Žilinskej univerzity), v Martine ju na Baranovej pri Spojenej škole pod „slimá-

kom“ máme už od 2. septembra 2020. Martinský atletický areál so 400-metrovým osemdráhovým tartanovým oválom a všetkými sektormi pre technické disciplíny má certifikát Svetovej atletiky (WA). Takže spĺňa všetky prísne kritériá aj na to, aby tu napr. mohli uznať

národné rekordy, dokonca aj tie svetové. To, že Martin predbehol v tomto aj sídlo Žilinského samosprávneho kraja, neprišlo len tak z ničoho nič. Impulzom, argumentom a motiváciou bojovať za správnu vec bol fakt, že atletika v Martine, kde vyrástlo množstvo významných a úspešných pretekárov, má obrovskú tradíciu a skvelé výsledky. Mimochodom, na tohtoročných OH v Tokiu štartovala v behu na 800 m členka AK ZŤS Martin 21-ročná Gabriela Gajanová (vo svojom rozbehu obsadila 7. miesto). Trvalo to síce dlho, kým sa v Martine zlepšili podmienky na tréning a prípravu hlavne atlétov, ale dočkali sme sa. Rudolf Honner, ktorý bol veľkým bojovníkom za atletický šta-

dión, o čo sa snažil od roku 2002, sa žiaľ, nedožil toho, keď sa tento sen stal skutočnosťou. V jeho odkaze pokračovali ďalší a ostatných desať rokov je hybným motorom tejto iniciatívy skupina okolo Alexandra Lilgeho s občianskym združením Štadión. Atletický tartanový 8-dráhový ovál je veľkým plusom nielen pre atlétov, ale aj pre iných športovcov, či už profesionálnych, amatérskych alebo rekreačných. Môže ho už využívať aj verejnosť, ktorá sa musela obmŕňať trpezlivosťou, keďže situácia s covidom a vyladenie vzťahov medzi mestom Martin a ŽSK skomplikovali prevádzkovanie štadióna. Tento športový areál nám môžu závidieť nielen Žilincania, ktorí si na svoju dráhu ešte musia poč-

kať, ale aj obyvatelia ďalších miest. Prvá etapa za 2,1 mil. eur sa síce dokončila už za éry súčasného vedenia mesta Martin a Žilinského samosprávneho kraja (oba ja spoluinvestori prispeli čiastkou po 850 000 eur), ale veľkú zásluhu majú na tom aj ich predchodcovia, ktorí sa podieľali na predošlých procesoch. Finančná pomoc vo forme dotácie (400 000 eur) prišla aj zo strany Slovenského atletického zväzu. No bolo by chybou uspokojiť sa s polovičným riešením. Až keď sa dokončí všetko, čo je naplánované, aj s potrebným zázemím - na čo treba získať nemálo financií - bude misia splnená. Rok 2023, keď si martinská atletika pripomenie 100. výročie svojho vzniku, by bol ideálnym termínom.

Martin a jubileum slovenského filmu

Peter Cabada

Storočnica vzniku slovenskej kinematografie, ktorej oslavy sa konali počas posledného augustového víkend v Blatnici, je vhodnou príležitosťou aj na stručné osvetlenie vkladu

Martina do dejín našej audiovizuálnej tvorby. Vďaka bratom Jaroslavovi a Danielovi Siakel'ovcom, blatnickým rodákovi (žili v USA), a ich priateľom bol v roku 1921 nakrútený prvý slovenský hraný film Jánošík. Táto legendárna snímka vznikala okrem Blatnice,

kde sídlil realizačný štáb, aj v iných turčianskych lokalitách v bezprostrednej blízkosti Martina. A práve naše mesto bolo rodiskom Márie Fábryovej (neskôr po vydaji Nováckovej), ktorá pred sto rokmi stvárnila v nemom Jánošíkovi Aničku – čiže hlavnú ženskú rolu. Ako zanietena ochotníčka herečka ju dostala na základe svojej divadelnej fotografie, ktorú poslala strýkovi do Ameriky. Keďže pochádzala z vyšších spoločenských kruhov, musela sa naučiť prať na potoku aj okopávať zemiaky, aby kreácia vyznela vierohodne. Faktom však je, že skúsenosť s filmom nemala Mária žiadnu. Dokonca ani ako diváčka... „Nikdy predtým som v kine nebola. Vlastne toto

bolo moje prvé stretnutie s filmom“ – uviedla po rokoch v interview. „V prvom rade musela zasadiť rodinná rada, aby rozhodla, či sa to vlastne hodí, aby mladá deťva vystupovala vo filme. Rozhodli, že áno, že je to povinnosť, aby sa vytvoril prvý film.“ Očarujúca Mária Fábryová, prvá slovenská filmová herečka, sa po skončení nadržovania Jánošíka vrátila k učiteľskému povolaniu.

Ak hovoríme o vkladu metropoly Turca do našej kinematografie, nemožno obísť všestranného tvorcu Karola Plicku, ktorý ako pracovník Matice slovenskej v Martine nakrútil unikátne filmy Za slovenským ľudom (1928), Po horách, po dolách (1929), Zem spieva

(1933) a reportážnu snímku Za Slovákmi od New Yorku po Mississippi (1937). Osobitnú kapitolu predstavuje Slovenské komorné divadlo. Herečky a herci druhej najstaršej domácej profesionálnej scény účinkovali v nespočítateľnom množstve hraných, televíznych a dokumentárnych filmov. Zaujímavej téme, ktorú som načrtnol, mal byť v našom meste venovaný odborný seminár spojený s komentovaným premietnutím filmových diel, nesúcich zjavnú martinskú, respektíve turčiansku pečat'. Žiaľ, verejnoprávny Audiovizuálny fond seminár rovnako ako oslavy storočnice slovenskej kinematografie v Blatnici (!) z ťažko vysvetliteľných dôvodov nepodporil. Inak ako hanba a cynizmus to nazvať nemožno...

Tunel – nádeje preverí čas a právnici

Poznámka

Ivan Dimitrov, SKANSKA SK

Takých „nekonečných príbehov“, ako je tunel Dubná skala – Višňové, je na Slovensku niekoľko. No málo z nich sa tak dotýka Martina a Turca, ako práve tunel.

Ako píšeme na titulnej strane MN, od mája stavba „beží“ naplno, 400 - 600 ľudí zanecháva za sebou množstvo práce. Nemožno si urobiť o stavbe komplexný obraz,

stavenisko je dlhé cca 9 km ☉, no rozsiahle násypy, desiatky pylónov pre kilometre mostov, niektoré vysoké 20 metrov, ale najmä dve rozmerne tunelové rúry a obrovské zariadenia na betonáž ich sekundárneho ostenia – to všetko vyvoláva ohromenie. Je to stavba mimoriadnych rozmerov a úmerne tomu ju sprevádzajú aj problémy; najmä ak došlo k ukončeniu zmluvy s predchádzajúcim zhotoviteľom a stavbu prebral nový.

Elegantné slovné formulácie o zatiaľ úspešnom postupe prác však skrývajú za sebou nielen nádeje, ktoré všetci budúci užívatelia zdieľajú, ale aj úskalia, ktoré nezainteresovaný ťažko docení.

Člen predstavenstva Skanska SK Ivan Dimitrov to naznačil: „Práce sa rozvinuli na väčšine stavebných objektov. Na niektorých stavebných objektoch sa ešte stále dokončuje projektová dokumentácia a úkony, aby sme začali práce. Ale dá sa povedať, že na kritických objektoch sa v plnej miere pracuje. Verím, že v spolupráci s NDS budeme napredovať a dielo dokončíme.“

Splnomocnenec NDS pre výstavbu tunela Višňové Marek Holič vysvetlil, že prvé mesiace po podpise zmluvy venovali pasportu porúch. „Pozostával z vizuálnej obhliadky s novým zhotoviteľom a špecialistami. Rovnako sme pristúpili ku komplexnému preskenovaniu oboch tunelových rúr. Dobrou správou je, že na všetkých vonkajších objektoch akcelerujeme. Horšou správou je, že na blokoch tunela sme uskutočnili viaceré merania

a skenovania. A môžem s určitosťou povedať, že niektoré bloky sú v horšom stave, ako uvádzal predchádzajúci zhotoviteľ,“ doplnil M. Holič.

„Nie je žiadnym tajomstvom, že sme s bývalým zhotoviteľom, združením Salini – Dúha, otvorili medzinárodnú arbitráž. Takže si budeme uplatňovať všetky chyby z diela, ktoré identifikujeme počas výstavby,“ dodal M. Holič.

Autor, foto: M. Beňadik

Generálny riaditeľ NDS Juraj Tlapa (vpravo) a projektový manažér Marek Holič

„Na ME juniorov som získal nové skúsenosti“

Šimon Šiška absolvoval tohto roku M-SR a ME juniorov v bezmotorovom lietaní. Foto: archív

Dvadsaťjedenročný Martinčan Šimon Šiška je slovenským reprezentantom v bezmotorovom lietaní. MN s ním urobili mikrointerview.

Aké preteky si tohto roku absolvoval?

„Vzhľadom na pretrvávajúcu „korónu“ situáciu sa na Slovensku ani túto sezónu nekonalo veľa pretekov. Ako prvé som absolvoval sústredenie na našom krásnom domovskom letisku v Tomčanoch, kde som týždeň trénoval na novom type lietadla

„Mám rok na to, aby som sa dostatočne pripravil na majstrovstvá sveta, ktoré sa uskutočnia v českom Táboře.“

(vetroňa) Asw 24, na ktorom som išiel reprezentovať naše letisko a mesto na majstrovstvá Slovenska. Tie sa organizovali v Nitre a následne som reprezentoval našu krajinu na maj-

strovstvá Európy juniorov, ktoré sa konali v Litovskom Pociūnai.“

Aké výsledky si dosiahol?

„Pod Zborom som sa umiestnil na 15. mieste a na majstrovstvách Európy som obsadil 19. priečku. Aj keď to nie je výsledok, ktorý som chcel dosiahnuť, pevne verím, že si dokážem z tejto súťaže zobrať čo najviac nových skúseností, kamarátstiev a motivácie sa naďalej zlepšovať v tom, čo skutočne milujem. Hlavu mám stále zdvihnutú, pred sebou mám rok na to, aby som sa dostatočne pripravil na majstrovstvá sveta, ktoré sa uskutočnia v českom Táboře.“

Čakajú ťa tohto roku ešte nejaké preteky?

„Tohto roku ma nečakajú už žiadne oficiálne preteky. Vrchol súťažnej sezóny postupne upadá a ja sa dostávam do tréningového obdobia. keď sa budem do konca sezóny snažiť nazbierať čo najviac nalietaťých hodín v čo najrozmanitejších počasiach.“

Čo musíš na budúci rok zlepšiť, aby si prekonal zatiaľ svojej najlepšie umiestnenie na JMS (v maďarskom Szegede v roku 2019), ktorým bolo 29. miesto?

„Odvtedy sa mi podarilo nalietať pomerne veľa hodín a absolvovať niekoľko väčších pretekov, ktoré mi určite pomôžu k väčšej psychickej pohode. Budem sa snažiť omnoho lepšie zlietať (trénovať tímové lietanie) s tímovými kolegami, aby sme všetci mohli bojovať len o to najlepšie umiestnenie pre Slovensko.“

Autor: (fch)

Domovským letiskom Š. Šišku je areál v Tomčanoch. Foto: fch

- **nová terasa**
- **nové chutné menu**
- **lákové prekvapenie pre zákazníkov**

WWW.VILLALADOVEN.SK

**HĽADÁME
CHYŽNÚ S PRAXOU,
KUCHÁRA A ČAŠNÍKA**

Životopisy posielajte na:
info@penzionlaadoven.sk,
alebo tel. 0903 586 271

Ako pokračuje príprava „rytierov“ na novú sezónu?

Kvarteto legionárov, zľava: Kirill Nižnikov, Paul Cerda, Anatolij Protasenja a Marc-Antoine Gagnon. Foto: lch

Hokejisti HK Martin sa pripravujú na nový ročník Slovenskej hokejovej ligy pod vedením trénerskej dvojice Daniel Babka a Ján Tabaček. Do druhej najvyššej súťaže vstúpia „rytieri“ v pozmenenom zložení.

GÓLMANI

Na brankárskej pozícii už nefiguruje Branislav Bernát, ktorý si chce vyskúšať zahraničný angažmán. O post jednotky zaberajú Vladimír Glosár (22 rokov) a Pavol Maťovčík (19). „Vlado Glosár pôsobil v minulej sezóne v Humennom a bol aj trojkou v extraligových Michalovciach. Paľo Maťovčík pochádza z domácej liahne talentov. Sám som zvedavý, ako sa obaja títo talentovaní brankári popasujú s tým, čo ich čaká, lebo najväčším problémom gólmánov v mladom veku je stabilita výkonov. Moju dôveru majú, sú pracovití, snažia sa a je v nich potenciál na ďalší výkonnostný rast. Verím, že to zvládnu a bude sa im dariť aj v súťažných stretnutiach,“ skonštatoval pre MN hlavný tréner HK Martin Daniel Babka.

OBRANCOVIA

Obrana sa vykryštalizovala do solidnej podoby. V tíme zostali Jakub Burzík (24), Michal Dvořák (28), Matúš Lukáš Lavička (20), pričom sa do kádra „rytierov“ vrátil Marek Pacalaj (27), ktorý bol na jar 2019 kapitánom Martina, potom hral vo Francúzsku a v minulom ročníku účinkoval v Žiline. Zmluvu

s Martinom podpísal Marc-Antoine Gagnon (23) a novou tvárou je aj košícký junior Antonín Bartoš (17), ktorý je synom odchovanca martinského hokeja Petra Bartoša. Mimoichodom, Jan Bartoš, Tondova dvojčka, bol tiež v Martine na skúške, ale ako útočník to mal ťažšie sa presadiť.

ÚTOČNÍCI

„V útoku figuruje niekoľko hráčov z minulej sezóny vrátane opôr Michala Murčeka (29) a Františka Poliačeka (29), ako aj Matej Dírer (28), Daniel Babka ml. (24) či Lukáš Toma (25). Do ofenzívy sme získali trenčianskeho krídelníka Viktora Ďurinu (20), Michala Juščáka (22), ktorý ako dorastenec hral v Taliansku, potom pokračoval v mládežníckych akadémiách v Salzburgu i Liberci a ostatné dve sezóny sa etabloval v mužskom hokeji (talianske Merano). Angažovali sme tiež Anatolija Protasenju (31) a Kirilla Nižnikova (21). No a do prípravy sa zapojil aj Paul Cerda (24). Pokračujeme v trende zapracovávať do tímu našich odchovancov. Škoda, že sa Dávid Nátny, ktorý bol už aj v projekte Slovensko „18“, zranil. František Smidžár (19) to mal namierené do Ameriky, ale vrátil sa do materského klubu a prípravné duely odohrali aj ďalší mladíci Tomáš Nauš (19) i Patrik Sleziak (20),“ pokračoval pre MN D. Babka.

LEGIONÁRI

Pri skladaní kádra na novú sezónu

sa prihliadalo aj na podmienky, ktoré stanovil Slovenský zväz ľadového hokeja. Chytať môže len Slováč, hrať musia štyria hráči do 23 rokov, dvaja minimálne mladší ako ročník 2002, a na súpiske môžu byť maximálne štyria legionári.

Na limitovaný počet cudzincov doplatil Rus s moldavskými koreňmi Art'om Tkačenko.

Pre MN upresnil Daniel Babka: „Mužstvo skladáme tak, aby to fungovalo v kabíne i na ľade. Týka sa to všetkých postov, aj legionárov, od ktorých očakávame, že budú prínosom, lebo zahraničný hráč by mal mať vyššiu kvalitu. Anatolij Protasenja má české i bieloruské občianstvo (narodil sa v Bielorusku, ale od detstva vyrastal v Českej republike). Zopár zápasov odohral v KHL za Slovan Bratislava a Minsk. Je to skúsený dvojmetrový útočník, ktorý by mohol byť veľmi užitočný v priestore pred súperovou brámkou. Rus Kirill Nižnikov pôsobil v kanadských mládežníckych súťažiach. Má rád puk a je technicky zdatný. Uvidíme, ako mu to v drese Martina pôjde, lebo v zámorí sa dlhšie nehralo a mužský hokej je iný ako juniorský. Kanadčan Marc-Antoine Gagnon je nižší pravák, vyspelý po technickej stránke s dobrou rozohrávkou. V uplynulom ročníku hral za francúzsky Montpellier. Počítame s ním hlavne na presilovky. Dúfam, že nadviaže na výkony svojho krajana Andrewa Perrotta z minulej sezóny. Je tu ešte španielsky reprezentant Paul Cerda (vlastní aj francúzsky pas), ktorý hral ostatné roky v Amerike. Je to rýchly dynamický korčuliar s výnimočnou tréningovou morálkou.“

ZÁPASY

HK Martin zatiaľ odohral tri prípravné zápasy, prehral v L. Mikuláši 1:2, zvíťazil doma v novej tréningovej hale 2:1 nad Žilinou a podľahol Dubnici n. V. na jej ľade 3:5. „Rytieri“ absolvovali aj druhé kolo kvalifikácie Slovenského pohára so Sabinovom (hralo sa v Prešove), ktorý deklasovali 11:2. Martinčania nastúpia v treťom kvalifikačnom kole v Leviciach (7. septembra). Keď zvládnu aj túto prekážku, postúpia do skupinovej fázy SP, kde by mali za súperov extraligistov – Prešov, Michalovce a Košice.

Celá príprava však smeruje k súťažnému ročníku 2021/2022 SHL, ktorý má zodvihnúť oponu 22. septembra za účasti až 12 mužstiev (Martin, Humenné, Levice, Dubnica n. V., Pov. Bystrica, Skalica, Topoľčany, Trnava, Žilina, Slovan Bratislava „B“, Žiar n. Hr., Brezno). O zvýšení o troch nových členov Slovan „B“, Brezno a Žiar n. Hr. (farma Zvolena) rozhodol VV SZLH, ktorý však v kľúčovej otázke (priamy postup či zostup medzi SHL a extraligou) nedal jasné stanovisko. Iba vyzval na stretnutie zástupcov týchto dvoch súťaží, aby našli spoločné riešenie a dospeli k nejakej dohode.

„Ak by extraligu uzavreli, bol by to veľký problém pre tie kluby SHL, ktoré majú ambíciu postúpiť do najvyššej súťaže. Sťažilo by to prácu funkcionárov a bolo by to zlé aj pre hráčov, lebo by sa stratila súťaživosť. Práve v tom je to čaro, ten náboj, že sa hrá o postup a zostup, to je najlepšia motivácia. Extraliga by mala zostať otvorená, lebo zatiaľ nie je pripravený žiadny koncept, aby druhá najvyššia súťaž bola iba ligou na zlepšovanie mladých hráčov. Otázne by bolo aj financovanie klubov SHL,“ doplnil pre MN hlavný tréner HK Martin Daniel Babka.

Autor: Eubomír Chochula

„Od legionárov očakávame, že budú prínosom, lebo zahraničný hráč by mal mať vyššiu kvalitu.“

Kormidelník „rytierov“ Daniel Babka. Foto: lch

Sen zahrať si ešte jeden zápas spolu so svojimi synmi

Peter Bartoš začínal s hokejom v Martine.
Foto: archív

Odchovanec martinského hokeja, bývalý útočník a držiteľ striebornej medaily so Slovenskom na MS 2000 v Petrohrade Peter Bartoš (v súčasnosti 47-ročný) začal svoju úspešnú kariéru v drese materského klubu a na vrcholovej úrovni ju ukončil na martinskom ľade ako hráč Košíc. MN urobili s touto osobnosťou nasledovnú abecedu.

A – AKO: „Ako som začínal s hokejom? Pre tento šport som sa rozhodol sám, k čomu mi pomohol aj nábor do hokejového klubu, ktorý na našej základnej škole robil tréner Ján Hazucha. To ma celkom oslovilo. No a keďže som sa nevedel korčuľovať, chcel som sa to naučiť. Bola to výzva. A tak som sa ako tretiak alebo štvrták na ZŠ prihlásil na hokej, ktorý som uprednostnil pred futbalom. Nebanujem (práve naopak), že som si z dvoch najpopulárnejších kolektívnych športov vybral hokej, ktorý bol v Martine v 80. rokoch minulého storočia na vzostupe, na rozdiel od futbalu. Navyše hokej je krajší šport ako futbal. Neviem, čím to je, ale vlastne všetky moje rozhodnutia sa v budúcnosti ukázali byť ako správne.“

B – BAČA: „Táto prezývka ma sprevádza asi od mojich desiatich rokov. V období, keď sme sa ako malé deti hrali na sídlisku pred panelákom na hokejistov, si každý vymyslel nejakú prezývku. A mne nič lepšie nenapadlo ako Bača. Ujalo sa to hneď.“

C – COACH: „Mojím prvým trénerom bol Ján Hazucha, ktorý ma naučil milovať hokej. On mi dal veľmi veľa. Rád spomínam aj na ďalších trénerov v Martine, napríklad Ladislava Jesenského, Eduarda Gibláka a Jána Hegyiho.“

D – DEBUT: „V Martine som prešiel všetkými mládežníckymi kategóriami a potom som sa dostal do mužského áčka. Svoju zápasovú premiéru medzi mužmi mám stále v živej pamäti. Absolvoval som ju v juniorskom veku v domácom zápase I. SNHL (ročník 1991/1992) proti Pov. Bystrici. Za stavu 5:0 pre Martinu tréner poslal na ľad. Vhadzovalo sa v našom obrannom pásme. Ako center som sa postavil do kruhu. V tom momente na mňa zakričal náš brankár Peter Ševela: ‚Hej, mladý, kde sa tlačíš, na buly máme starších skúsenejších hráčov.‘ To bola moja prvá zápasová skúsenosť medzi mužmi ešte predtým, ako som sa dotkol puku. Je to milá spomienka.“

E – EXTRALIGA: „V edícii 1992/1993 sa uskutočnil posledný ročník federálnej ligy, v ktorom som s Duklou Trenčín, kde som bol na vojenčine, získal federálny bronz (znamenal to aj prvenstvo na Slovensku). Dukla mi vtedy umožnila hostovanie v Martine, ktorému som v I. SNHL pomáhal v boji o postup medzi slovenskú elitu, čo sa podarilo. V premiérovom ročníku slovenskej extraligy (1993/1994) som už hral len za Martin. Veľkým zážitkom bol zisk bronzových medailí, keď sme v sérii o 3. miesto porazili Slovan Bratislava 2:1 na zápasy. Hoci aj v nasledujúcich sezónach sme mali kvalitné mužstvo, ďalší cenný kov sme už nepridali. Najčastejšie som v útoku hrával s Karolom Ondreičkom a Romanom Muchom, obaja to boli skúsení harcovníci, ktorí mi dosť pomohli. Vlastne som mal šťastie na spoluhráčov a s niektorými som stále v kontakte. Najčastejšie si volám s Danom Babkom, s ktorým som hokejovo vyrastal. Naposledy som hral za Martin v sezóne 1997/1998. Po skončení zmluvy som odišiel do Českých Budějovic (účastník českých extraligy), ktoré mali

o mňa záujem už dlhšie. Hoci som dostal ponuku aj z Košíc či Slovana, chcel som si vyskúšať zahraničný angažmán. Bol som spokojný, darilo sa mužstvu i mne (vytvorili sme jeden z najproduktívnejších útokov v súťaži), ale keď sa mi po MS 2000 naskytla možnosť hrať v NHL, využil som to. V zámorí som účinkoval jednu sezónu a potom som sa vrátil na juh Čiech. Myslel som si, že v Č. Budějoviciach, odkiaľ pochádza moja terajšia manželka a kde sme už mali zázemie, strávim zvyšok svojej kariéry, ale človek mieni, pán Boh mení. Napokon som cez Zvolen zakotvil v Košiciach, za ktoré som odohral 11 extraligových sezón.“

F – FANÚŠIKOVIA: „O tom, ako veľmi sú pre športovcov dôležití fanúšikovia, sme sa mohli presvedčiť v minulom ročníku počas covidového obdobia, keď sa zápasy museli hrať pred prázdnyimi tribúnami. Verím, že v novej sezóne umožní situácia návrat priaznivcov na hokejové štadióny. Ja mám na fanúšikov len dobré spomienky. Všade, kde som pôsobil, som sa snažil svojím výkonom pomôcť mužstvu, aby sme divákov potešili kvalitnou hrou a úspešnými výsledkami. Keď som nastúpil proti materskému klubu, bolo to pre mňa špecifické a ťažšie. Som rád, že martinskí fanúšikovia neboli voči mne nepriateľskí ani vtedy, keď som v Martine skóroval do domácej siete. Boli to zmiešané pocity. Na druhej strane, ku každému zápasu, aj proti Martinu, som vždy pristupoval ako profesionál.“

G – GÓLY: „Každý svoj presný zásah (na klubovej i reprezentačnej scéne) si cením. Nikdy som sa však nesústredil iba na seba. Potešila ma aj presná prihrávka spoluhráčovi, asistencia na gól – a hlavne úspech a víťazstvo celého tímu. Ako útočník som mal, ako sa hovorí, v popise práce podporovať ofenzívu, ale to nemohlo ísť na úkor iných povinností, lebo hokej je kolektívny šport a treba pomáhať aj defenzíve.“

H – HOKEJ: „Všetko sa postupom času mení. Je prirodzené, že doba, v ktorej žijeme, je iná ako kedysi. A to isté platí v športe. V porovnaní s koncom minulého storočia je moderný hokej rýchlejší, hráč sa musí okamžite rozhodovať, hra je dynamickejšia, ale aj silovejšia. Som rád, že som mal možnosť si zahrať aj hokej, aký sa preferuje v súčasnosti.“

I – IDEÁL: „Neviem či vôbec existuje ideálny hokejista, ale môj veľký obdiv má určite česká legenda Jaromír Jágr. Pre mnohých bol a doteraz ešte aj je veľkou inšpiráciou.“

K – KOŠICE: „Po návrate z Ameriky som pokračoval v kariére v Č. Budějoviciach. Prvé dve sezóny boli úspešné, ale v tretej (2003/2004) sme zostúpili o súťaž nižšie, čo bola veľká rana pre tátojší hokej. Na rozdiel od niektorých hráčov, ktorí odišli, som aj napriek vypadnutiu z extraligy zostal verný“

P. Bartoš (v strede) ako žiak ZŠ Gorkého (1984). Foto: archív

So svojou rodinou po zisku majstrovského pohára s Košicami (2011) – zľava: syn Antonín, dcéra Veronika, syn Adam, dcéra Viktória, manželka Veronika a syn Jan. Foto: archív

Č. Budějoviciam. Začalo sa budovať nové mužstvo, ale to malo nakoniec pre lockout v NHL (trval celú sezónu 2004/2005) celkom inú podobu. Klub angažoval sedem svojich odchovancov, ktorí by bez tej výluky v zámorí korčuľovali v NHL. Mrzí ma, ale aj tréner zmenil pod vplyvom týchto okolností svoje správanie ku mne. Na pohode mi nepridávalo ani to, keď mi hovoril, že na to už nemám. Zrazu som sa cítil nepotrebný. Na začiatku sezóny som za Č. Budějovice odohral niekoľko zápasov, až som sa jedného dňa z ničoho nič dozvedel, bez toho, aby to niekto so mnou konzultoval, že mám ísť do Zvolena. Napokon ma to možno zachránilo. Bola to nová motivácia, nádej, šanca. Vo Zvolene som pookrial (stali sme sa vicemajstrami SR) a v ďalšej sezóne (2005/2006) som už bol hráčom Košíc. Dres „oceliarov“ som okrem jednoročnej prestávky (2012/2013 – Sanok) obliekal až do konca ročníka 2016/2017. V určitom období som bol dokonca kapitánom mužstva. Ako hráč HC Košice som získal päť majstrovských titulov a v súčasnosti pôsobím v tomto klube ako asistent trénera kategórie U16. Vrátiť sa po ukončení môjho angažmánu v Poľsku do Košíc, nie do Č. Budějovic, sa ukázalo byť ako správne riešenie. Aj kvôli našim deťom, ktoré preferovali práve metropolu východného Slovenska. “

M – MARTIN: „Život to tak zariadil, že som odišiel do sveta, ale aj vtedy, keď som hrával inde, vždy som sa zaujímal o martinský hokej. Na sklonku

svojej hráčskej kariéry som uvažoval nad tým, že ju ukončím tam, kde som ju odštartoval. A toto želanie sa mi splnilo. Svoje posledné extraligové stretnutie som odohral na martin-skom ľade. Bolo to koncom marca 2017 v šiestom štvrtfinálovom dueli, v ktorom Košice podľahli domácim 0:1. Do tejto série sme vstupovali ako favorit, ale Martin lepšie zvládol 1. kolo play-off a celkovým skóre 4:2 na zápasy postúpil do semifinále extraligy. V Martine mám rodičov, je to mesto, kde som sa narodil a kde som vyrastal. Na Martin mám pekné spomienky, nikdy naň nezabudnem a nedám naň dopustiť. “

N – NHL: „V roku 2000 ma draftoval novovznikajúci klub NHL Minnesota Wild. Bol som šťastný, že som dostal príležitosť hrať v najkvalitnejšej klubovej súťaži sveta. V NHL som absolvoval 13 zápasov, dal som 4 góly a zaznamenal 2 asistencie. Bilancia pol bodu na zápas nebola zlá, ale v zámorí to tak chodí, že ak nepadnete do oka koučovi, tak máte smolu. Šancu dostávali aj horší hráči odo mňa, čo ma štválo. No a keďže som mal dvojcestný kontrakt, väčšinu sezóny 2000/2001 som hral za Cleveland Lumberjacks (IHL), čo bola farma Minnestoty. Bol som znechutený, nevedel som, na čom som. Táto neistota mala vplyv aj na moju rodinu, ktorá bola v Amerike so mnou (manželka Veronika, dcéry Viktória a Veronika). Po roku v zámorí nasledoval návrat do Európy. Potom som sa znovu začal baviť hokejom. “

R – REPREZENTÁCIA: „Celkovo som za národný tím odohral 92 stretnutí a strelil som 23 gólov. Mojou prvou reprezentačnou akciou bol Svetový pohár, ktorý sa konal v septembri 1996 v Kanade a USA. Zahral som si na štyroch majstrovstvách sveta (MS 1998 vo Švajčiarsku, MS 1999 v Nórsku, MS 2000 v Rusku a MS 2001 v Nemecku). Na svojich prvých dvoch šampionátoch som ako člen štvrtej päťky ešte nemal takú rolu v tíme, ale na MS 2000 v Petrohrade som sa už viac zapojil do turnaja a strelil som aj dva góly (jeden Talianom, ďalší Nórom). V Petrohrade nás už viedol nový reprezentačný tréner Ján Filc. Kostru omladeného tímu tvorili hráči zo slovenskej a českej extraligy, ale v kádri bolo aj niekoľko hokejistov z NHL na čele s kapitánom Mirom Šatanom. Boli sme vynikajúca partia. Napokon sme skončili na druhom mieste, keď sme vo finále podľahli Čechom. Slovensko si tak pripísalo prvý veľký úspech na MS. “

S – SYNOVIA: „Máme troch synov a všetci hrajú hokej. Dvojčičky Antonín a Jan (od brata je o štyri minúty mladší) majú 17 rokov, Adam je 12-ročný. Sú šikovní, talentovaní, ale ako ďaleko to dotiahnu, to závisí na nich, lebo svoju perspektívu majú vo vlastných rukách. Tondo sa ako obranca zapojil do prípravy mužského áčka HK Martin. Zatiaľ hrával len v mládežníckych kategóriách. Uvidíme, ako mu to pôjde medzi staršími. Verím, že to zvládne. Pôvodne chcel byť brankárom, čo som mu vyhovril, lebo gólman môže chytať iba jeden a dobrých obrancov nie je veľa. Navyše ďalšou jeho devízou je to, že je pravák. Jan (juniorka Košíc, bol na skúške v Martine) a Adam (starší žiaci Košíc) sú útočníci. Škoda, že mi vlani „korona“ neumožnila splniť si sen – zahrať si v jednom zápase mužov spolu so svojimi synmi. Konkrétne s Antonínom a Janom, lebo Adam je ešte mladý, čo by bola moja oficiálna rozlúčka s hráčskou kariérou. Malo to byť v Bardejove, ktorému som ako hráč vypomáhal v 2. lige. “

T – TRÉNERSTVO: „Po skončení aktívnej činnosti som bol asistentom trénera mužov v Košiciach a Michalovciach, potom som začal

pracovať ako asistent trénera mládeže Košíc. Táto práca ma naplňa, ale nie je to jednoduché. Zatiaľ v tejto brandži zbieram skúsenosti, učím sa od kvalitných kolegov, ale mám ambíciu byť časom aj hlavný tréner a fungovať v mužskom hokeji. Čo však bude v budúcnosti, to neviem. Videli sme, čo spôsobil covid, ako veľmi sa zrazu zmenil život. “

U – ÚSPECHY: „S reprezentáciou si, samozrejme, najviac vážim striebro na MS 2000 v Petrohrade. Čo sa týka klubov, osemkrát som bol vo finále slovenskej extraligy a s Košicami som sa päťkrát stal majstrom Slovenska (2009, 2010, 2011, 2014, 2015). “

V – VÝBER: „V každom meste som si vybral iné číslo. V Martine som na drese nosil č. 31, v Č. Budějoviciach 42, v Minnesote 45, v Clevelande 20, vo Zvolene 26, v Košiciach 43, v Sanoku 36, v Bardejove 17 a v Humennom 22. “

Z – ZÁPASY: „Ani sa mi nechce veriť, že som odohral celkovo až vyše 1500 zápasov (v slovenskej extralige 1024 – 749 za Košice, 218 za Martin, 57 za Zvolen, v českej extralige 256, v zámorí 73, z toho 13 v NHL, v poľskej extralige 53, zopár štartov za Humenné i Bardejov a v reprezentácii SR 92 duelov – pozn. red.). V každom stretnutí, či už na klubovej, alebo reprezentačnej úrovni, som sa snažil hrať naplno, so srdcom a s túžbou zvíťaziť. Samozrejme, neboli len úspechy a výhry, ale aj sklamanie a prehry, ale myslím si, že sa nemám na čo sťažovať. Ako hráč som prežil krásnu kariéru. “

Autor: Eubomír Chochula

Syn Antonín je obrancou HK Martin. Foto: ICh

Exmartinský gólman si v Škandinávii získal renomé

Luboš Pišár je v klube Stavanger Oilers spokojný. Foto: archív lp

Bývalý hokejový brankár Martina, v súčasnosti 40-ročný Luboš Pišár, odišiel do zahraničia vo veku 22 rokov a odvtedy ujedá legionársky chlebič v Škandinávii (aktuálne na trénerskej pozícii). Na Slovensko však nezanevrel. MN ho počas tohto leta oslovili v Martine.

Aké boli tvoje hokejové začiatky?
„S hokejom som začínal v Prievidzi. Do martinského klubu som prišiel v druhom ročníku na strednej škole (v Martine som pokračoval v štúdiu na Gymnázium V. Paulínyho-Tótha) preto, že som chcel hrať hokej na vyššej úrovni a niečo v ňom aj dosiahnuť. V martinskom dorasteneckom tíme mi dali šancu tréneri Ladislav Spišiak a František Mrukviča st. Za Martin som odohral aj tri sezóny v extralige mužov. Počas tej prvej som na prelome rokov 2000 a 2001 absolvoval so slovenskou reprezentáciou MS do 20 rokov v Moskve, kde sme skončili vo štvrtfinále. Svoje účinkovanie v martinskom hokeji som ukončil po sezóne 2002/2003.“

Čo ťa k tomu viedlo?

„Pre brankára je veľmi dôležité, aby chytal a cítil dôveru trénera. Lenže s príchodom nového kormidelníka Martina sa situácia zmenila, keďže on (aj vzhľadom na skladbu kádru) preferoval skúsenejšieho gólmána,

„Nebránim sa ani myšlienke niekedy v budúcnosti trénovať slovenský klub, ak by prišla zaujímavá ponuka.“

kým ja ako 22-ročný som bol ešte stále len na začiatku svojej kariéry. Dostával som menej príležitostí, začal som výkonnosť stagnovať, s čím som sa nechcel zmieriť. Nelákalo ma robiť dvojku v extralige, radšej by som zobral možnosť byť jednotkou v prvej lige. Napokon som zvolil alternatívu so zahraničím. Agent mi predstrel ponuku, ktorú som prijal. Bolo to trochu dobrodružstvo, lebo Dánsko patrilo v období môjho príchodu medzi exotické hokejové destinácie. Vôbec som netušil, do čoho idem a čo ma v tejto škandinávskej krajine čaká. Internet sa vtedy iba rozbiehal, preto sa informácie zháňali oveľa ťažšie. O svojom novom klube som nevedel skoro nič, ale riskol som to. Povedal som si, nemám čo stratiť, ak to nevyjde, vrátim sa na Slovensko. Bola to poriadna výzva.“

V Dánsku si ako legionár odchytil 12 sezón. Ako na to spomínaš?

„Začiatky v Aalborgu neboli jednoduché. AaB Ishockey sa zmielal vo finančnej kríze, mal existenčné problémy a hrozil mu bankrot. A tomu zodpovedali aj podmienky. Bol som rozhodnutý odísť, ale súčasný tréner dánskej reprezentácie Heinz Ehlers, pre ktorého bola sezóna 2003/2004 poslednou v jeho hráčskej kariére, ma presvedčil, aby som ostal. Súhlasil som a urobil som dobre. Keď miestny futbalový klub AaB prevzal pod svoje krídla hokej v Aalborgu, začalo všetko fungovať, čo sa odzrkadlilo na výsledkoch mužstva. Po roku som prestúpil do mužstva Frederikshavn White Hawks, kde som strávil päť sezón. Potom som jeden ročník absolvoval vo švédskom klube Örebro HK spolu s Rastom Pavlikovským, čo bola tiež dobrá skúsenosť. Nasledoval návrat do Dánska, ale už do tímu Herning Blue Fox, s ktorým som dosiahol najväčšie úspechy. Počas šiestich sezón sme sa dvakrát stali šampiónmi Dánska (2011, 2012). V každom tíme, v ktorom som pôsobil, som sa snažil byť prínosom. Ako legionár som ani inú možnosť nemal, ak som chcel chytat', lebo na cudzinca sú kladené vyššie nároky a očakáva sa od neho, že prinesie extra kvalitu. Po skončení hráčskej kariéry som v Herningu začal robiť asistenta trénera. Celkovo sme sa v Dánsku, kde som bol spolu s manželkou, cítili príjemne. Nebolo ľahké opustiť po 15 rokoch túto pohodovú krajinu, ani odísť z Herningu.“

Momentálne pracuješ pre nórsky klub Stavanger Oilers.

„Keď mi pred dvoma rokmi zavola americký kouč Todd Bjorkstrand, ktorý ma predtým trénoval v Herningu, že ma chce do svojho realizačného tímu, bolo rozhodnuté, kam budú smerovať moje ďalšie kroky. Ponuka prišla v správny čas a nedala sa odmietnuť. Stavanger Oilers, kde som vo funkcii druhého asistenta trénera a trénera gólmánov, je najlepšou hokejovou organizáciou v Nórsku. Navyše, tamojšia liga je kvalitnejšia ako dánska. Náš klub, ktorého majiteľ zohatal na rope, má vysoký rozpočet. Podmienky sú veľmi dobré (na všetky zápasy cestujeme lietadlom). Stavanger ako viacnásobný nórsky majster má vždy najvyššie ciele a úspechom je len 1. miesto. V ostatných dvoch sezónach sme to nemohli potvrdiť. V ročníku 2019/2020 sme s prehľadom vyhrali základnú časť, ale play-off sa pre „koronu“ ani nezačalo a všetky výsledky sa anulovali. V Stavangeri síce neboli tohto roku až také striktné obmedzenia pre pandémiu ako na Slovensku, ale napriek tomu sa nórska najvyššia súťaž nedohrala ani v uplynulej sezóne. Dúfam, že do tretice to už vyjde a budeme môcť znovu zabojsť o majstrovský titul. V Nórsku sme veľmi spokojní. Práve v tejto severskej krajine sa nám pred rokom a pol narodil synček Alex.“

Aké máš ambície v trénerskej oblasti?

„V budúcnosti by som chcel byť hlavným trénerom, na čo zatiaľ ešte nie som pripravený. Aj preto sa stále snažím zdokonaľovať, učiť sa a sledovať nové trendy. Napr. s Vladom Or-

szághom sme vo Windsore (Kanada) absolvovali rôzne sympózia a dvakrát som bol na stáži v americkom klube NHL Columbus Blue Jackets ako „guest coach“. Keď som začal trénovať gólmánov, zúčastnil som sa na kempe, ktorý v zámorí organizoval svetoznámy Mitch Korn (najlepší tréner brankárov na svete). Trénerská práca ma baví a naplňa. Vedieť z hráčov vyťažiť maximum a zlepšiť ich ako športovcov i ako ľudí, to je hlavný zmysel tejto činnosti. Verím, že keď dozreje čas, tak dostanem šancu a využijem ju. Nebránim sa ani myšlienke niekedy v budúcnosti trénovať slovenský klub, ak by prišla zaujímavá ponuka.“

Slovensko i Martin sa mení. Vnímaš to?

„Neviem to objektívne zhodnotiť, lebo väčšinu roka som v zahraničí, ale myslím si, že nejaký progres nastal. Na druhej strane, možno sa tie zmeny dejú príliš pomaly. Čo viem, tak sa v Martine konečne podarilo sprevádzkovať tréningovú hokejovú halu, vybudovali sa ďalšie športoviská a ihriská. Práve v Martine, odkiaľ pochádza moja manželka, máme zázemie (mestská časť Priekopa). Radi však navštevujeme aj moje rodné mesto Bojnice, kde žijú moji rodičia. Tohto roku sme si „dovolenku“ na Slovensku trochu predĺžili (boli sme tu od mája do začiatku augusta), ale stálo to za to. Samozrejme, že som aj športoval, mojou druhou veľkou záľubou je tenis. Slovensko máme vo svojom srdci, je to náš domov a ten je iba jeden.“

Autor: Eubomír Chochula

L. Pišár (v šiltovke) vysvetľuje hráčom nácvik herných činností. Foto: archív lp

Medokýš sa presadil na mládežníckych turnajoch

Zlatý Medokýš U14, horný rad zľava: T. Púpava, J. Lalík, D. Vangorik, J. Šimončíč, M. Piško, I. Chmeliková, Ch. Vangoriková, P. Šavol, M. Kováčik, J. Durčo. Dolný rad zľava: O. Botka, J. Chmelik, N. Lopušonová, S. Urmin, M. Junas. Foto: Medokýš

V HBK Medokýš Martin sa práci s mládežou venujú už 18 rokov a športový rozvoj detí je prioritou tohto klubu, ktorý vznikol už v roku 1995.

HBK Medokýš sa na hokejbalovej mape Slovenska etabloval ako klub

úspešný v mládežníckych súťažiach, čo sa potvrdilo aj v roku 2021.

„V skrátenej sezóne sme od 8. mája 2021 štartovali na turnajoch Mamut Cup (Slovenský pohár) v kategóriách U10 (Topolčany, 5. miesto), U12 (Vrútky, 3. miesto), U14 (Nitra, 1.

miesto), U16 (Trebišov, 2. miesto) a U23 (Bratislava, 5. miesto). Okrem toho sme vyhrali dva turnaje U12 v Topolčanoch a zúčastnili sme sa na prestížnom podujatí Nitrava Cup v kategóriách U12 (2. miesto), U14, U16 (3. miesto) a U18 (2. miesto). Pre karanténne opatrenia sme necestovali na Moravu, kde hrávame moravskú ligu s kategóriami U11, U13 a U15. Záujem hráčov o hokejbal bol po nútenej prestávke naozaj veľký. Veľmi sa tešili, že si môžu opäť zahrať a stretnúť sa aj s hráčmi z iných klubov. Mnohí počas lockdownu individuálne trénovali,

ale všeobecne bolo cítiť chýbajúce pravidelné tréningy. Súčasná situácia je veľmi nepriaznivá pre mládežnícke športové kluby. Udržať mladých ľudí pri športe je zložité, oveľa ťažšie je ich motivovať a získavať nových hráčov, ktorí sú budúcnosťou klubu. Radi by sme k hokejbalu prilákali hráčov vo veku 6 – 12 rokov, ktorých máme naozaj veľmi málo,“ informovali MN predseda HBK Medokýš Peter Šavol a členka vedenia klubu Iveta Chmeliková. Hoci v mládežníckych kategóriách primárne nejde o výsledky, dôležitejšie je nadchnúť deti pre šport, vychovávať talenty a vytvárať im podmienky, aby mohli napredovať, každý triumf, samozrejme, poteší a hreje pri srdci. Deti vedia byť veľmi súťaživé, chcú víťaziť a keď sa to podarí, žiaria šťastím. Potom majú ešte väčšiu chuť športovať a viac ich to baví. Na úspechoch Medokýša majú zásluhu aj tréneri a rodičia. Dobré výsledky sú pre klub zároveň záväzkom nepoľaviť v úsilí v práci s mládežou.

Martinčania neobhájili pozície na M-SR v malom futbale

Martinský malý futbal nenadviazal na tohtoročných majstrovstvách Slovenska v Košiciach na vlaňajšie výsledky.

Na dvojdňovom podujatí sa celkovo predstavilo 64 tímov. V hlavnej kategórii štartovalo 52 družstiev, medzi ktorými boli aj dve z Martina. Bambariaci boli minulý rok vo štvrtfinále a Zel v osemfinále, ale tentoraz títo martinští zástupcovia skončili po postupe zo skupinovej fázy do play-off svoju púť už v šestnástfinále. Aj v kategórii nad 40 rokov (12 účastníkov) sa na turnaji zúčastnili dva martinští tímy. Obhajca prvenstva FC CCM Citron neobhájil trofej (celkovo až 9. miesto s bilanciou jedno víťazstvo a dve prehry) a do semifinále sa neprebojoval ani Zel, ktorého kapitán Dušan „Finta“ Štrbák (hral v oboch kategóriách) zhodnotil pre MN podujatie takto: „Tohto roku sme vytvorili dva tímy. V hlavnej kategórii sme v našej skupine zaznamenali dve víťazstvá a porazil nás len neskorší finalista Vokup clim Prešov, keď sme inkasovali jediný gól desať sekúnd pred koncom zápasu zo štandardnej situácie. Zaplatili sme za to, že sme

v predošlých minútach nevyužili svoje tutovky. Vo šestnástfinálovom dueli proti ZI. Moravciam sme viedli 1:0, ale súper dvoma lacnými gólmi otočil skóre. Snažili sme sa vyrovnat', ešte viac sme otvorili hru, čo protivník využil na ďalšie dva gólové údery. Boli sme trochu sklamaní, ale nemáme sa za čo hanbiť. Nestratili sme sa ani v kategórii nad 40 rokov. S posilou v zostave Radom Zabavnikom (tento bývalý slovenský reprezentant vo futbale potvrdil svoje kvality a bol veľkou osobnosťou podujatia) sme chceli zabojovať o medailu. Škoda zranení niekoľkých našich hráčov hneď v prvom zápase so Zvolenom (4:1), čo sa odzrkadlilo v ďalšom súboji, v ktorom B. Bystrica zužitkovala každú príležitosť na skórovanie (2:4). Naš tretí súper Spartan Košice (vyhral našu skupinu a neskôr sa stal vicemajstrom) takisto využil z minima maximum. Nemalo to logiku, lebo sa hralo len na košickú bránku, ale prehrávali sme 0:2. Nakoniec sme dokázali vyrovnat' a zvíťaziť v penaltovom rozstrele. Žiaľ, k postupu nám chýbal jeden bodík (nazbierali sme ich päť). Postupový kľúč nám neprial. Miestenku do semifinále totiž získali

len traja víťazi základných skupín a najlepšie družstvo z 2. miesta. Celkovo naša misia na M-SR nedopadla zle. Samozrejme, v hlavnej kategórii i v tej „old boys“ sme chceli dosiahnuť viac, ale myslím si, že môžeme byť s naším účinkovaním spokojní. Dali sme do toho všetko a dúfam, že sa o rok vrátíme ešte silnejší. Rád by som sa hráčom oboch našich tímov poďakoval za to, ako v kvalitej konkurencii bojovali o čo najlepší výsledok.“ Družstvo Zel je zatiaľ posledným víťazom 1. mestskej ligy malého futbalu v Martine (korunovácia bola v novembri 2019). Prvenstvo získal v 35. ročníku a bol to jeho prvý titul v súťaži. Historicky najúspešnejším účastníkom je FC CCM Citron a od roku 2015 sa najviac darilo klubu Bambariaci. Na jar 2020 nemohli 1. MLMF pre „koronu“ odštartovať a nevyšiel ani pokus zrealizovať neoficiálny ročník (od augusta do polovice októbra, keď sa sprísnilo opatrenia, sa všetky stretnutia nestihli odohrať). Má za týchto okolností martinský malý futbal šancu prežiť? – spýtali sa MN čelného predstaviteľa MLMF v Martine Igora Mišika: „Mestská liga malého futbalu žije, nezanikla

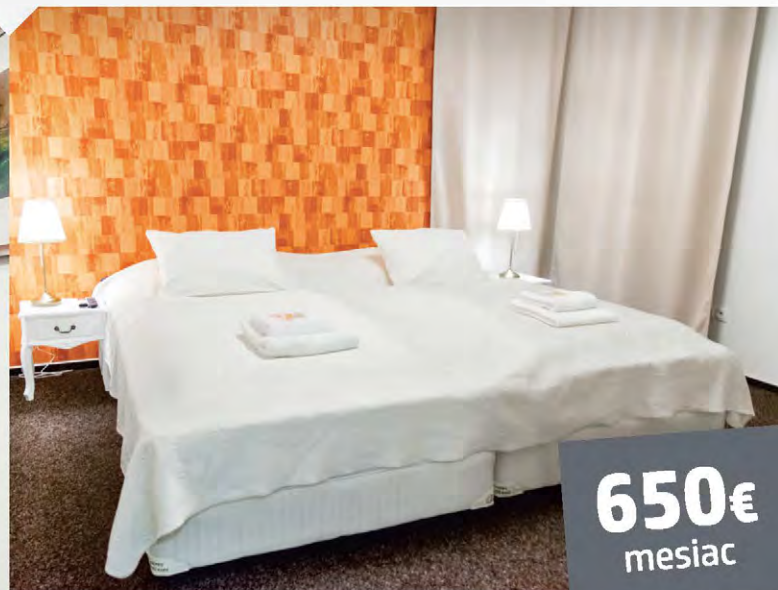
a má budúcnosť. Chceme pokračovať v tradícii, ale je to trochu komplexnejší problém. V prípade platnosti vyhlásky, že sa hráči, ktorí nie sú zaočkovaní, musia pred každým súťažným zápasom preukázať platným PCR testom na covid (nie starším ako 24 hodín), by to pri našej členskej základni (450 členov) bolo nereálne. Ak však nebude táto podmienka platiť, mohli by sme v septembri znova začať aspoň nejakú skrátenú verziu ligy.“

Stranu pripravil: Ľubomír Chochula

Radoslav Zabavnik bol na šampionáte posilou Zelu. Foto: archív

VILLA CENTRUM

650€
mesiac

☎ 0949 012 341
✉ sprava@villacentrum.sk
🌐 www.villacentrum.sk

- ✓ Prenájom na **komplet zariadený apartmán s wifi**
- ✓ **TV so 75"** obrazovkou, **kuchyňa, WC a kúpeľňa s rohovou vaňou**
- ✓ **Parkovanie** pre jedno auto **priamo pri dome**

Kde nájdete MESTSKÉ NOVINY?

Vzhľadom na sťažnosti a pripomienky našich čitateľov z rôznych častí Martina sme zabezpečili popri distribúcii do poštových schránok aj distribúciu prostredníctvom predajní potravín a stánkov.

MESTSKÉ NOVINY nájdete - ZDARMA - každý mesiac aj na týchto miestach:

- COOP Jednota Ľadoveň III. – Ul. N. Hejnej
 - COOP Jednota Ľadoveň II. – Stavbárska ul.
 - COOP Jednota Jahodníky, Jesenského ul.
 - COOP Jednota Stred – Ul. A. Kmeťa (pri kine Moskva)
 - COOP Jednota Košúty - Štefunkova ul.
 - COOP Jednota Priekopa – Medňanského ul.
 - Potraviny Dušan Sládek, Stred – Škultétyho ul. 16
 - Trafika Podháj - Golianova ul.-Gorkého
 - Stánok pred hl. vchodom do UNM
 - Penzión Ľadoveň - Ul. D. Michaeliho
- COOP Jednota Sever - Jilemnického 45
 - COOP Jednota Rumunskej armády 14

PIERCE

**CNC REZACIE
STROJE**

www.pierce.sk

Výberové konanie na obsadenie funkcie riaditeľ/ka Súkromnej materskej školy, Hečkova 9, 036 01 Martin

O. Z. Centrum pre rodinu a rozvoj osobnosti Martin podľa ustanovenia §4 zákona č. 596/2003Z.z. o štátnej správe a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 5 zákona č. 552/2003Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších zmien a predpisov

vyhlasuje

výberové konanie na obsadenie funkcie riaditeľ/ka Súkromnej materskej školy, Hečkova 9, 036 01 Martin.

Požadované kvalifikačné predpoklady a iné kritériá:

- potvrdenie – úradne overené kópie – o požadovanom vzdelaní v zmysle zákona 138/2019Z.z. o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
- potvrdenie – o najmenej 5 rokoch pedagogickej praxe
- riadiace a organizačné schopnosti, občianska bezúhonnosť, osobné a morálne predpoklady
- znalosť právnych, ekonomických a bezpečnostných predpisov
- potvrdenie - zdravotná spôsobilosť
- čestné vyhlásenie – o ovládaní štátneho jazyka

Zoznam požadovaných dokladov:

- písomná žiadosť o zaradenie do výberového konania
- overené kópie dokladov o vzdelaní
- osvedčenia, certifikáty a iné doklady o ďalšom vzdelávaní
- životopis – štruktúrovaný profesionálny
- výpis z registra trestov (nie starší ako 3 mesiace)
- písomný návrh koncepcie rozvoja školy na funkčné obdobie (január 2022-2027), ktorý žiadame zaslať aj v elektronickej podobe na emailovú adresu: msakoumamy@gmail.com
- čestné vyhlásenie o pravdivosti všetkých údajov
- súhlas uchádzača na použitie osobných údajov pre potreby výberového konania v zmysle zákona č.18/2018Z.z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších zmien a predpisov
- lekárske potvrdenie o telesnej spôsobilosti a o duševnej spôsobilosti pre výkon činnosti učiteľa a vedúceho pedagogického zamestnanca.

Písomnú žiadosť o zaradenie do výberového konania spolu s požadovanými dokladmi doručte **do 08.10.2021 do 14:00 hodiny na adresu:**

Centrum pre rodinu a rozvoj osobnosti Martin, Okružná 6, 036 01 Martin

Zalepenú obálku označiť: „**VÝBEROVÉ KONANIE – S M Š**“.

POVRÁVKY Petra Mišáka

KOPYTATÍVY

Rovní a rovnejší

Rovných doma zavrcajú ako chorý dobytok, rovnejší si na Maldivách vyhadzujú z kopytok.

Čo k čomu a ku komu

Nemal som jasno v tej veci, preto som sa opýtal: K poslancom vraj patria reči a k somárom kopytá.

Aspoň štipka

V právnom štáte vzdychla vláda, vraj aj to sa stáva, že právnikom sa vše žiada trochu viacej práva.

ĎURO, ĎURO, JA SOM TI POVEDAL, ŽE MĀŠ BYŤ SKROMNÝ, A NIE SPROSTÝ 000

Pozdrav k štátnemu sviatku a novému školskému roku od Milana Lechana

Oslavy 150. výročia príchodu železnice Dni mesta Vrútky sa budú konať 9. – 12. septembra

Keď v jeden decembrový deň roku 1871 prefrčal Vrútkami prvý parný vlak, možno ešte nikto netušil, akú revolúciu vo vývoji tejto obce na ľavom brehu Turca to spôsobí.

Dnes vyše sedemtisícové mesto vďačí za svoj rozvoj práve prílevu investícií a rozvoju obchodu a zamestnanosti, ktoré spôsobil príchod železnice.

EXPOZÍCIA DEJÍN

Aj z toho dôvodu sa tohtoročné mestské oslavy nesú v znamení propagácie dopravy a mobility a pripomínania železničných dejín mesta. Tejto téme bude venovaný aj prvý deň Dní mesta Vrútky, teda štvrtok 9. septembra 2021. Predstavitelia Ministerstva dopravy a výstavby SR, mesta Vrútky, Strednej odbornej školy dopravnej a najvýznamnejších vystavovateľov spoločne otvorí na parkovisku pri železničnej stanici už tradičné podujatie **Študuj dopravu** (o 9. h). V ten istý deň bude v bývalých priestoroch Mestskej knižnice Hany Zelinovej (nad lahôdkami) slávnostne otvorená nová **stála expozícia dejín železničného mesta** (o 12:30 h), ktorú vytvorilo mesto Vrútky. Počas celého septembra ju obohatí aj putovná výstava Považského múzea v Žiline venovaná

150. výročiu výstavby Košicko-bohumínskej železnice, inštalovaná v tých istých priestoroch.

BICYKLOVÝ DEŇ

Propagáciou nemotorovej dopravy sa mestské oslavy aj ukončia, a to formou **Martinského bicyklového dňa**, ktorého trasa sa tento rok začína vo vrútockej oddychovej zóne. Odtiaľ vyrazia účastníci cyklopodujatia (vrátane županky Eriky Jurinovej a primátora mesta Vrútky Branislava Zacharidesa) spoločne (o 9:20 h).

TRADIČNÝ JARMOK

Medzi podujatiami Dní mesta Vrútky nebude chýbať ani tradičný **Vrútocký jarmok**, pokiaľ sa výrazne nezhorší epidemiologická situácia. Ako obyčajne sa bude konať **v piatok 10. septembra** v centre mesta. Súčasťou jarmoku bude tiež kultúrny program na pódiu, ktorý spestria predstavitelia viacerých žánrov.

KONCERT HVIEZDY

Kultúrny program otvorí vrútocké súbory **Hradisko a Lúč** (o 13:30 h). Od 15. h sa už pešou zónou mesta budú ozývať tóny turčianskych hudobných skupín **DeArt, noriss** a **KAPELA & SOŇA** a **TEAM**

Podujatie pod záštitou
ministra dopravy a výstavby SR Andreja Doležala

Kam po skončení základnej školy
ŠTUDUJ DOPRAVU
perspektíva a stabilita
profesionálne uplatnenie

VRÚTKY
9. 9. 2021 9.00 h – 13.00 h
v rámci osláv 150. výročia výstavby Košicko-bohumínskej železnice
parkovisko pri železničnej stanici vo Vrútkach

- KARIÉROVÉ PORADENSTVO PRE ŽIAKOV – pomoc s výberom štúdia a povolania
- PREZENTÁCIE ŠKÔL SO ZAMERANÍM NA DOPRAVU – informácie od pedagógov a študentov
- DOPRAVNÁ VÝCHOVA – pravidlá cestnej premávky a prevencia bezpečnosti na cestách
- UKÁŽKY PRVEJ POMOCI – zručnosti pre záchranu života
- DOPRAVNÉ SIMULÁTORY – trénažer jazdy na rušni a okuliare simulujúce užitie alkoholu
- UKÁŽKY POVOLANÍ V DOPRAVE – práce rušnovodiča, vodiča kamiónu a autobusu
- SŮTAŽE – možnosť získať odmeny za šikovnosť a vedomosti

Bližšie informácie: www.studuj dopravu.sk
VSTUP VOLNÝ

Koordinátor: MINISTERSTVO DOPRAVY A VÝSTAVBY SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Revival Martin, ktoré majú nielen medzi Vrútočanmi množstvo svojich priaznivcov. Hviezdou večera bude slovenská speváčka **Zuzana Smata-**

nová. Publikum sa na ňu môže tešiť o 20. hodine a asi netreba pochybovať, že to pre všetkých, ktorí prídu, bude krásny zážitok.

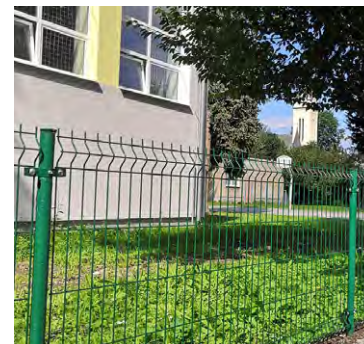
Nový školský rok v opravených budovách

Hoci v letných mesiacoch žiaci oddychovali na prázdninách, v objektoch a areáloch vrútockých škôl a škôlok bolo rušno. Mesto Vrútky zrealizovalo spektrum investícií zameraných na zvýšenie kvality vzdelávacej infraštruktúry.

V MŠ na Nábřežnej ul. majú nielen nové podlahy v štyroch miestnostiach, ale tiež drevený altánok. Objekt

kuchyne a pracovne MŠ na Ul. Sv. Cyrila a Metoda má novú strechu. MŠ pri Spojenej škole (pri pošte) privítala detičky s vynoveným oddelením pre triedu D, kde sa menili dlažby, podlahy, vybavenie umyvárne aj toaliet. Mesto zároveň pristúpilo k výmene oplatení oboch ZŠ a jednej MŠ. Nové oplatenie zrealizovala aj ZUŠ Frica Kafendu, ktorá v tomto roku získala tiež nové krídlo. Ako uviedol

primátor mesta Branislav Zacharides, celkové náklady na investície činili približne 60 000 eur. „Som rád, že sme všetky investície stihli včas ukončiť, takže rekonštrukcie a opravy nebudú narušovať priebeh vyučovacieho procesu. Pedagogickým aj nepedagogickým zamestnancom prajem príjemný vstup do nového školského roka, ktorý, verím, nebude prerušovaný nútenými formami diaľničného vzdelávania pre koronavírus,“ dodal primátor B. Zacharides.

Nové oplatenie v areáli ZŠ H. Zelinovej

Pomoc vo forme zbierky

Rodina Brandejských, ktorým auto zničil spadnutý strom počas búrky (stalo sa to 14. júla, keď boli na koncerte Donských kozákov vo Vrútkach), sa už vozia v novom vozidle. Prírodný živél síce zničil automobil, ale nevykorenil súcit a spolupatričnosť

ľudí. Hneď ako primátor B. Zacharides vyhlásil zbierku na druhé auto, lebo to zdemolované nebolo poistené, začali na transparentnom účte pribúdať financie od darcov. Každý, kto chcel, mohol poslať ľubovoľný príspevok. Napokon sa vyzbieralo 7700 eur. Vďaka patrí všetkým, ktorí pomohli.
Stranu pripravil: Pch

Brandejskí sa tešia z nového vozidla

Rodine Brandejských zničil auto tento strom

Kometa potvrdila vysoko nastavenú latku

Kometa U12 – horný rad zľava: A. Surovčík, T. Skurčák, M. Lazovský, P. Učník (tréner), T. Okuliar, N. Okuliarová, D. Ondruš, M. Greňo st. (tréner), M. Matejka, A. Šonkol, A. Lacika. Dolný rad zľava: M. Duratný, M. Šulovský, L. Rusnák, M. Greňo ml., P. Greňo, J. Bodnár, L. Učník, M. Hadaš. Na zemi je M. Sumegová. Foto: Kometa

Mládežníci HbK Kometa Vrútky boli tohto roku opäť úspešní na turnajoch Mamut Cup (Slovenský pohár), keď všetky svoje účasti premenili na zisk medaily.

Vrútocké hokejbalové talenty štartovali v štyroch vekových kategóriách – U12, U14, U18 a U20. Mamut Cup dvanásťročných sa hral vo Vrútkach a štartovalo na ňom šesť tímov. Hoci vrútocká U12 (v tíme bolo až deväť klasických hokejbalistov) vstúpila do turnaja prehrou s Pov. Bystricou 2:3, chlapcov toto zakolísanie nezlomilo. Z porážky sa poučili a potom už len vyhrali. Vo svojej základnej skupine zdolali Svit 4:0, vo štvrtfinále pokorili Bratislavu 5:0, v semifinále vyradili Medokýš Martin po výsledku 3:1 a vo finále zvíťazili nad Topolčanmi 6:3. Za najužitočnejšieho hráča turnaja vyhlásili vrútockú brankárku Marianu

Sumegová a individuálne ocenenie si prevzal aj Milan Greňo ml. ako najlepší obranca. Na turnaji kategórie U14, ktorý sa uskutočnil v Nitre, sa zúčastnili štyri tímy. V základnej skupiny nenašli Vrútočania premožiteľa, keď postupne zostali na ich štíte Medokýš Martin (5:4), Gajary (8:0) a Nitra (7:3). Vo finále však Kometa podľahla Medokýšu 3:4 po samostatných nájazdoch a získala striebro. Najlepším obrancom podujatia sa stal vrútocký hráč Tobias Tabaček. O triumfe Vrútok v kategórii U18 a 3. mieste v kategórii U20 sme informovali v minulom vydaní MN.

„Chlapci, ktorí pre „korunu“ nemohli odohrať extraligovú sezónu, si aspoň v pohári zahráli o cenné kovy. Ďakujem im za dobrú reprezentáciu Komety. Samozrejme, veľká vďaka patrí aj trénerom, ktorí sa pričínili o tento

vybojovala zlato na turnaji v Bratislave, pričom skoro tá istá zostava (doplnená len o pár starších hráčov) bola potom o týždeň neskôr bronzová na košíckom „Mamute“. V dobrom svetle sa ukázali aj víťazní chlapci kategórie U12 a strieborná štrnásťka. Som rád, že sme potvrdili vysoko nastavenú latku,“ doplnil pre MN M. Daubner.

Kometa sa systematickou prácou vypracovala na jeden z najúspešnejších klubov. Mimochodom, väčšinu vrútockého kádra majstrov SR mužov (2018) tvorili vlastní odchovanci.

„Našou prioritou je mládež, ktorej sa snažíme vytvárať

úspech – Milanovi Greňovi st., Petrovi Učníkovi, Zdenkovi Lazárikovi a Michalovi Siakel'ovi,“ poznamenal pre MN šéftrener mládeže HbK Kometa Vrútky Miroslav Daubner.

„Potešil nás záujem detí znovu hrať hokejbal, ale spokojní sme aj s predvedenou hrou. Osemnásťka hrala excelentne a zaslúžene si

podmienky na výkonnostný rast. Po rekonštrukcii je náš hokejbalový areál na solídnej úrovni, doladili sme aj tie veci, ktoré bolo potrebné na novom ihrisku opraviť. Chalani môžu klubovú infraštruktúru využívať od rána do večera. Základom úspechu je kvalitný tréningový proces. A na ten sme nezabudli ani počas prázdnin. Hráči absolvovali sedem aktivít týždenne. Trénovali sme na letnom kúpalisku vo Vrútkach, na našom hokejbalovom ihrisku, zahráli sme si aj inline a stolný tenis. Verím, že im letná príprava pomôže v novej sezóne, ktorá by mohla odštartovať v septembri, čo si všetci veľmi želáme,“ dodal pre MN M. Daubner.

V júli sa konal na štadióne Komety aj týždňový celoslovenský kemp za účasti 33 detí vo veku od 6,5 do 10 rokov, ktorý organizovala Slovenská hokejbalová únia. Predseda trénersko-metodickej komisie SHBÚ Ľubomír Liška pre MN uviedol: „Detom sme trochu spestrili leto. Robili sme veľa prípravných hier a cvičení, hrali sme inline hokej, hokejbal, florbal. Podmienky sme mali veľmi dobré, vrútocký klub nám vyšiel v ústrety, za čo mu ďakujeme.“

Na ihrisku Komety sa v lete konal aj celoslovenský detský kemp. Foto: Ich

Milan Tomka strieborný na slovenskom šampionáte

Na majstrovstvách Slovenska jednotlivcov v kolkoch (muži v Podbrezovej, ženy v Pobedime) mal svoje železka v ohni aj kolkársky oddiel TJ Lokomotíva Vrútky.

V kategórii mužov sa zapojilo do kvalifikácie 120 pretekárov. Na štartovej listine boli aj dvaja kolkári Vrútok. Kým Petrovi Marčekovi chýbalo k postupu do finále pár bodíkov, slovenský reprezentant Milan Tomka potvrdil svoju kvalitu už v kvalifikácii a z nej postúpil ako víťaz na finálový turnaj, na ktorom

štartovalo 24 najlepších hráčov. „Kvalifikáciu som vyhral výkonom 645 bodov. Vo finále to síce bolo o niečo slabšie (606 b), ale v kombinácii (1251 zvalených kolov) to stačilo na zisk striebornej medaily. Víťaz kombinácie (súčet bodov z kvalifikácie a finále) má právo účasti na Svetovom pohári jednotlivcov, takže som prvým náhradníkom, lebo nomináciu si vybojoval slovenský šampión Erik Kuma (Podbrezová). Ten splnil úlohu favorita a blahoželám mu k titulu. V podbrezovskej kolkárni, ktorú dokonale poznám (v klube na Hore-

hroní som pôsobil 14 rokov), sa mi hádzalo dobre. So svojim výkonom i výsledkom som spokojný. Moje prvé striebro na M-SR jednotlivcov (predtým som bol dvakrát tretí) má svoj význam. Samozrejme, čo sa týka celej kariéry, tak za svoje najväčšie úspechy považujem tretie miesto so Slovenskom na MS družstiev v nemeckom Dettenheime (2017) a trojnásobnú účasť s Podbrezovou v Lige majstrov,“ povedal pre MN 46-ročný líder Vrútok Milan Tomka, ktorý dúfa, že v novej sezóne 2021/2022 sa budú môcť tímové súťaže v kolkoch

nielen začať, ale aj dokončiť. Jeho manželka Mária Tomková sa na M-SR jednotlivkyň nekvalifikovala na finálový turnaj, do ktorého neprešli ani Martina Buckulčíková a Anna Ihnátová. V 12-člennom finále sa z vrútockých kolkárov predstavila len Lenka Stasinková, ktorá obsadila 4. miesto (552 b), pričom piata bola v kombinácii (1095 b). Katarína Ďurčeková (desiata v kvalifikácii s 537 b) sa na vyvrcholení šampionátu nemohla zúčastniť.

Stranu pripravil:
Ľubomír Chochula

Koniec trápenia bude novým začiatkom pre Martin

Martin Kalnický

„Len pred pár dňami sa skončili prázdniny a odštartoval nový školský rok (dúfam, že bude plynulý a že sa pre covidové opatrenia nebude opakovať situácia

s dištančnou formou výučby). Nevieme, čo nám najbližšie dni prinesú, či nepríde tretia pandemická vlna nového koronavírusu, čo nám vláda umožní a ako sa ľuďia budú k tomu stavať, ale každý začiatok má v sebe nádej, že to bude lepšie ako minule,“ hovorí pre MN poslanec Martin Kalnický a následne pokračuje.

„Kým prvé zvonenie po prázdninách chtiac-nechtiac zobudilo žiakov z bezstarostnosti a vrátilo ich späť k povinnostiam (čo je však len v ich prospech, aby sa naučili nové veci a dosiahli v zdelanie), vedenie mesta zatiaľ neprebralo z letargie nič. Ani budiček pri kauze „Hurbanka“ so štrajkom zamestnancov školy, ani

hlučné trúbenie áut na proteste proti novej parkovacej politike pred mestskými úradom, ani ďalšie prejavy nespokojnosti občanov.

Pritom začiatok nového funkčného obdobia v meste Martin po komunálnych voľbách v roku 2018 bol plný očakávaní pozitívnych zmien, vďaka ktorým by sa Martinčanom zlepšil život.

Lenže realita je iná!

Vedenie mesta po takmer troch rokoch vo svojich funkciách presvedčilo akurát o tom, že v krízových situáciách nedokáže správne reagovať a ľuďi spájať. Nikdy predtým neprejavovali Martinčania toľko nevole nad fungovaním mesta ako teraz, čo je výsledkom práce primátora a jeho zástupcov.

Primátor má dostatočné právomoci a možnosti. Môže zo svojej pozície manažérsky ovplyvňovať veci, aby sa na zasadnutiach MsZ predkladali kvalitné materiály. Aby boli na stole vhodné témy, ku ktorým by najvyšší predstavitelia mesta viedli ešte pred schôdzou a následným hlasovaním dialóg so všetkými poslancami s cieľom presadiť (nie

silou-mocou, ale konsenzuálne naprieč politickým spektrom) najlepšie riešenia pre Martinčanov.

Najdlhšie zo všetkých poslancov martinického MsZ poukazujem na chyby a zlyhania vedenia mesta, ako aj na to, že primátor svoju úlohu nezvláda a neplní predvolebné sľuby. A moje slová sa plnia. Kritizujú ho nielen opoziční poslanci, ale dokonca už to d'alej nechcú akceptovať ani niektorí z tzv. koalícieho tábora.

Súčasný primátor svoju príležitosť nevyužil, nie je mužom na svojom mieste, táto funkcia mu evidentne neseďí. Môže byť špičkovým odborníkom v inej oblasti, to nikto nespochybňuje, ale v komunálnej politike sa neosvedčil. Možno pochopí, že mu táto jeho životná etapa nevyšla a toto trápenie nebude predĺžovať.

Neprekvapuje ma, že Martinčania už ani nemajú záujem o stretnutia s ním. Navštevuje ich len hŕstka ľuďi, lebo neprinášajú žiadne výsledky. Aj preto primátorovi nedôveruje čoraz viac obyvateľ'ov mesta.

Myslím si, že práve v tomto období, keď

sú občania psychicky unavení z pandemických opatrení, keď sa obávajú ochorenia a ďalších reštrikcií, keď sú nahnevaní a frustrovaní z nemožnosti a slabej akcieschopnosti vedenia mesta, keď sú znechutení z toho, čo vidia v prenosoch zo zastupiteľstva, potrebuje Martin jasného lídra.

Martin si zaslúži mať vo svojom čele osobu, ktorá bude ľuďi spájať, bude vytvárať podmienky, aby bola na MsÚ žilivá atmosféra, bude spolupracovať s každým, komu záleží na rozvoji mesta a kto prináša dobré riešenia. Takého primátora, ktorý nebude ignorovať konštruktívnu kritiku, bude počúvať Martinčanov, zaoberať sa ich podnetmi, požiadavkami a bude sa snažiť obhajovať ich záujmy.

Netvrdím, že všetko za éry terajšieho vedenia mesta je zlé, urobili sa aj niektoré pozitívne kroky. Ale celkovo je to od roku 2018 premárnená šanca.

Martin má podstatne väčší potenciál než to, čoho sme svedkami. Máme na viac. Zmena je potrebná!“ dodáva pre MN M. Kalnický.

Záhradník v každej mestskej časti

M. KALNICKÝ: „Zeleň v meste, to je dlhodobý obrovský problém. Tejto problematike sa na MsÚ (referát životného prostredia a verejnoprospešných služieb, ktorý patrí pod odbor komunálnych služieb) venuje iba jedna osoba, čo vôbec nestačí, lebo má na starosti aj inú agendu.

Z vlastných skúseností môžem povedať, že p. Kotková (referent životného prostredia pre ochranu prírody) vhodným spôsobom nahradila svoju predchodkyňu, ktorá si svedomite vykonávala svoje povinnosti. Ale

aj ďalší pracovníci robia čo môžu. Snažia sa byť ústretoví, za čo ich treba pochváliť.

Jadro problému spočíva v tom, že doba, v ktorej žijeme, si vyžaduje rýchlejšiu reakciu, čo pri súčasnom personálnom stave príslušného referátu nie je pri najlepšej vôli možné. Zvládnuť samotný proces pre celé mesto a realizovanie jednotlivých požiadaviek občanov k ich spokojnosti, to nie je v silách jedného zamestnanca.

Už dávnejšie som navrhoval, aby

každá mestská časť mala svojho záhradníka, ktorý by bol zamestnancom MsÚ a zodpovedal by sa svojim nadriadeným. V náplni jeho práce by bola starostlivosť o zeleň, aplikovanie tzv. by-passových riešení na zlepšenie životného prostredia a skrášlenie okolia našich bydlísk. Toto by privítali aj občania, ktorí ma denno-denne oslovujú s konkrétnymi požiadavkami. Každý jeden VMČ by mohol z vlastného rozpočtu vyčleniť pre záhradníka svojej mestskej časti určitý balík peňazí. Som presvedčený o tom, že by sa to oplátilo. Preto chceme na najbližšom zasadnutí VMČ La-

doveň- Jahodníky-Tomčany vzniesť túto požiadavku a na septembrovej schôdzi zastupiteľstva dať v tomto smere návrh na uznesenie.

Personálne posilnenie daného referátu, pasportizácia a koncepcia zelene, to je cesta, ktorou by sme sa mali vydať. Zostaviť takú systémovú schému riešenia zelene, ktorá by zohľadňovala aj požiadavky na určitú reguláciu problémových drevín. lebo tlak tých občanov, ktorí majú počas celého dňa v byte tmu, je pochopiteľný. Samozrejme, že je potrebné podporiť aj novú výsadbu, aby bol Martin ešte zelenší.“

Každá aktivita na podporu kultúry je vítaná

M. KALNICKÝ: „Aj keď Martin neuspel v kandidatúre na Európske hlavné mesto kultúry, čo sa pri takom nízkom rozpočte, aký na tento účel vyčlenilo zastupiteľstvo, dalo čakať, na kultúrnom živote v meste to nezanechalo nejaké negatívne stopy. V ostatnom období sa roztrhlo vece so snahou usporiadať rôzne kultúrne podujatia v našom meste, z čoho mám úprimnú radosť. Niektoré síce zaplatili nováčikovskú daň a nie celkom sa vydarili, ale hlavne, že sa

niečo dialo.

Nie je ani také dôležité, kto ich organizoval, ani to, či oslovili iba úzku skupinu ľudí alebo širšie publikum, podstatné je to, že Martin znovu ožil.

Kultúrna komisia sa snažila predkladať niekoľko návrhov, ktoré uzreli svetlo sveta (napr. kultúrne podujatia v klube pri vinotéke na Ladovni mali niečo do seba). Niektorí podnikatelia sa naozaj činili a nesklamala ani Kultúrna scéna, ktorá napriek svojmu oklieštenému rozpočtu

pokryla svoje činnosti v únosnej miere. Hoci sa niekedy stretávam s názormi, že poslanec by nemal organizovať kultúrne podujatia, lebo sa tým zviditeľňuje, ja si myslím niečo iné. Ak sa snaží byť pre mesto prínosom aj nad rámec bežných paušálnych poslanceckých povinností, je to absolútne v poriadku. Šesť ročníkov Medzinárodného FESTIVALU KLOBÁS, ktorý som so svojím tímom pripravil, navštívilo množstvo Martinčanov. Rád by som v tejto aktivite

pokračoval, keď to situácia dovoľí.

Aj môj poslancecký kolega Jozef Krištoffy so svojím podujatím Hory a mesto Martin to nerobi kvôli sebe, ale pre priaznivcov festivalu horského filmu a dobrodružstva.

Myslím si, že každý, kto sa aktívne zaujíma o veci verejné, by mal v rámci svojich možností niečím prispieť do života v meste. Buď v kultúrnej sfére alebo v sociálnej, športovej či inej oblasti. Každá takáto aktivita je v Martine vítaná.“

Stranu pripravil: (f'ch)